Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελὶς
ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ»	51
ΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ .... (ἐγκύκλιος)	52
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑ .. Ὑπό Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Μιχαήλ	53
HE ORTHODOX THEOLOGY .... By His Eminence Archbishop Michael (Translated from the Greek by Athena Hatziemanuel)	55
ΗΣΤΕΥΣΩΜΕΝ ΝΗΣΤΕΙΑΝ ΔΕΚΤΗΝ ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΤΩ ΥΡΙΩ .... Ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μελίτης Ἰακώβου	56
ΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ .... Ὑπό Ἀρχιμ. Φιλοθέου Β. Αχλαδᾶ	58
ARCH 25th GREEK INDEPENDENCE DAY .... By Rev. C. N. ombalis	59
ΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Περίοδος Πνευματικῆς αθάρσεως—Εἰκοσαετία Θεολογικῆς Σχολῆς—Ἡ 25 Μαρτίου αί οἱ Νέοι μας—Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων)	61
LORD WHY DID YOU DIE"? .... By Rev. Anthony Coniaris	62
IONYSIOS SOLOMOS .... By Philip D. Emmanuel	63
Ο ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ....Ὑπό Β. Γ. ασιλειάδου Δ.Ο.Θ.	64
HE RELIGIOUS NEWS OBSERVER .... Rev. D. T. Constantelos, ditor	66
OOKS AND YOU .... Rev. Dean T. Andrews, Editor	67
ΞΑ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Διεύθυνσις Παιδείας— Θεολογική Σχολή—Ἀκαδημία Ἁγίου ασιλείου—Κοινοτικά)	68

I know in secret you started
for foreign lands,
in your dress blood-drenched
seeking help from other hands.

Alone you trudged the road,
you returned alone,
When rattled by need,
doors are unyielding as stone.

Risen from the bones,
a hallowed Greek trail,
and valiant as of old,
Hail O Liberty, hail!

Dionysios Solomos
From: "Hymn to Liberty"

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟΣ ΚΓ' ΜΑΡΤΙΟΣ—MARCH, 1957 ΑΡΙΘΜΟΣ 444

ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ

ΕΛΛΑΔΑ

ΜΕ ΤΟ T. S. S.

ΟΛΥΜΠΙΑ

'Απολαύσατε τὰς 24 ὡραιότατα διακεκοσμημένας αἰθούσας, 16 τῶν ὁποίων ἔχουν διατεθῆ διὰ τοὺς ἐπιβάτας Θέσεως Τοῦριστ . . . μὲ δεξαμενὰς κολυμβήματος,

Τὸ ἀπαράμιλλον καὶ ταχύτατον πλοῖον εἰς τὴν γραμμὴν Πειραιῶς . . . . Τὸ πλοῖον «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι τὸ πρῶτον μέγα ὑπερωκεάνειον ποὺ ἐσχεδιάσθη ὑπὸ 'Ελλήνων δι' "Ελληνας, ἀληθὲς ἀριστούργημα ναυπηγικῆς τέχνης. γυμναστήριον, αἴθουσαν παιγνιδίων διὰ τὰ παιδιά, θέατρον μὲ ρυθμιζομένην θερμοκρασίαν, ὡραιοτάτην αἴθουσαν φαγητοῦ . . . ἰδιαίτερα «κόκταιῖλ μπάρς», ἥσυχα δωμάτια διὰ χαρτιά, αἰθούσας ἀναπαύσεως καὶ καπνιστήρια.

"Ολαι αὐταὶ αἱ ὑπέροχοι εὐκολίαι εἶναι τώρα εἰς τὴν διάθεσίν σας μὲ χαμηλὰ ναῦλα Θέσεως Τοῦριστ!

23,000 τόννοι πλωτῆς ὡραιότητος καὶ εὐκολιῶν

Ταχύτητος 21 κόμβων
'Εναυπηγήθη τῷ 1953

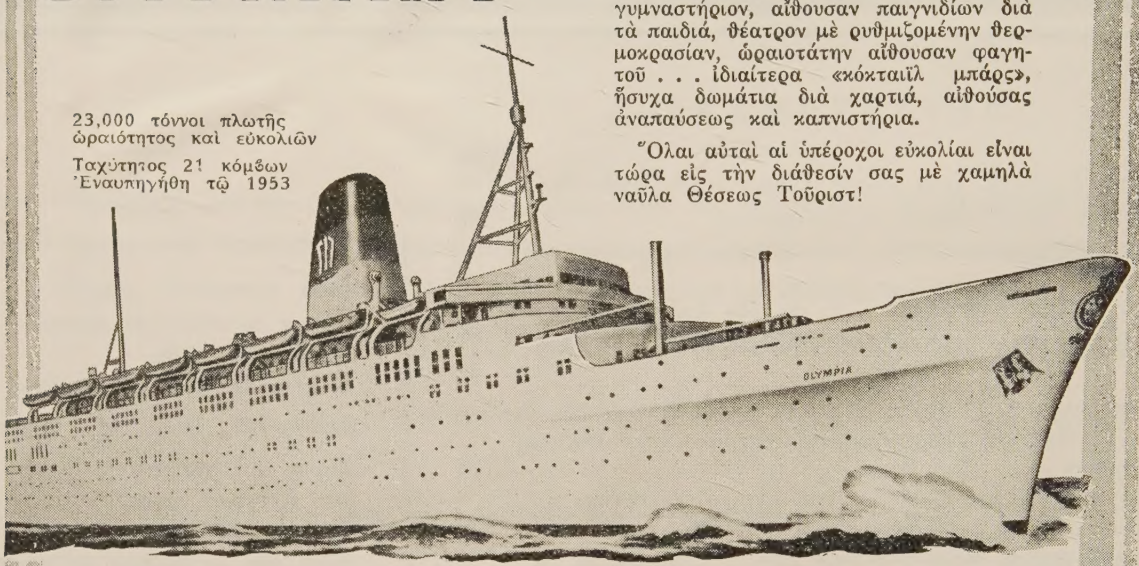

Σχεδὸν αἱ μισὲς καμπίνες Θέσεως Τοῦριστ ἔχουν μόνον δύο κλίνας, μὲ ἰδιαίτερο shower καὶ toilet. "Ολαι αἱ ἄλλαι ἔχουν ζεστὸ καὶ κρύο νερό, ἱματιοφυλάκια καὶ πλεῖστας ἄλλας εὐκολίας.

Τὸ «ΟΛΥΜΠΙΑ» εἶναι πλοῖον ἰδικόν σας . . . 'Ελληνικὸν εἰς ἀτμόσφαιραν καὶ ὑπηρεσίαν, μὲ θαυμασίαν 'Ελληνικὴν μαγειρικὴν καὶ κρασιά . . . . Τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς ἀναγνώρισιν τῆς μακρᾶς ὑποστηρίξεώς σας, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑπερήφανοι.

Γράψατε νὰ σᾶς στείλωμεν τὸ εἰκονογραφημένον φυλλάδιον τοῦ πλοίου . . . καὶ ἔπειτα ταξιδεύσατε εἰς τὴν 'Ελλάδα μὲ τὴν ναυαρχίδα τῆς GREEK LINE.

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΔΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΜΑΡΤΙΟΥ	29, 1957
ΑΠΡΙΛΙΟΥ	25, 1957
ΜΑ·Ι·ΟΥ	22, 1957

"Ιδετε τὸν Ταξιδιωτικόν σας Πράκτορα ἢ τὴν

Δύο 'Απαστράπτουσαι Δεξαμεναὶ Κολυμβήματος

GREEK LINE

General Steam Navigation Co.
Ltd. of Greece
8-10 Bridge Street, New York 4, N. Y.
BOSTON ● CLEVELAND ● CHICAGO
LOS ANGELES ● TORONTO ● MONTREAL

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

Ὁ Παρατηρητὴς φιλοξενεῖ εἰς τὴν στήλην αὐτήν τὰς γνώμας καὶ ἀπόψεις τῶν ἀναγνωστῶν του ἐπὶ τῆς δημοσιευομένης ὕλης ἢ ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς του. Ἡ δημιουργικὴ κριτικὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπιθυμητὴ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ βοηθήσῃ τὸ Περιοδικὸν νὰ ἀποβῇ τὸ καλύτερον μέσον ἐπικοινωνίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ ἀνὰ τὴν μεγάλην ταύτην χώραν Ὀρθοδόξου Πληρώματος.

Dear Sir:

I would like to say just a few things concerning the reasons why you have my subscription to this herald.

I have spent most of my early years in public schools and college years in an institution sponsored by the Roman Catholic faith. Most of my religious training has been from my parents and from whatever other religious works that I have read. My college training in religion has shed much light on very philosophical questions although attending a college of the Roman Catholic faith does not afford one to see both sides of the story.

In my studies of Hellenism and its contributions to civilization, I have been very proud of my heritage as expounded by practically all instructors that I have ever had. Most students of the arts can bear me out on that point.

But I have discovered one very important deficiency in the education of our Hellenic-American youth; in the education of our active Hellenic–American citizenry; in the education of our Hellenic-American elders. This deficiency in education is a cause for the Hellenes in this country being separated in their efforts from each other; in the growing tendency for intermarriage; in the alarming fact that many of the youth are staying away from the Church and Church functions due to a lack of education in what baptism really is and what the sacraments really mean to all Christians.

Your Observer, the February issue being the first I have ever read, is the first media of dissemination of Hellenic culture and Christian Orthodoxy that does justice to the perpetuation of these heritages. I take pride in subscribing to The Orthodox Observer and do wish you to call on me for any support of these things we hold sacred.

Thomas G. Kanganis
Yonkers, New York

•

Σᾶς δικαιολογῶ διά τήν αὔξησιν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς τοῦ περιοδικοῦ διότι τοῦ ἀξίζει μέ τά ὡραιότατα καί ψυχωφελῆ καί σωτήρια ἄρθρα, πού διαφωτίζουν προπαντός τήν νέαν μας γενεάν. Ἡ χρῆσις τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης καί τά περισσότερα ἄρθρα, πού γράφονται ἐκ μέρους τῶν νέων κληρικῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, αἱ διάφοροι ἱεραί εἰκόνες, δι' ὅλα αὐτά σᾶς συγχαίρω ἐξ' ὅλης καρδίας. Εἶσθε ἄξιος ἐπαίνου καί εὔχομαι, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός χαρίσῃ ὑγείαν μακροζωΐαν καί ἐνίσχυσιν εἰς τό ἱερόν καί θεάρεστον ἔργον σας αὐτό.

Γεώργιος Λ. Ἰωαννίδης, ἱερεύς
Jamestown, N. Y.

•

Ἐπιθυμῶ νά ἐγγραφῶ ὡς συνδρομητής τοῦ ὀργάνου τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», ἵνα δυνηθῶ νά ἱκανοποιήσω τό ζωηρόν μου ἐνδιαφέρον διά τήν σημαντικῶς ἀνθηράν τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ζωήν καί ἐξέλιξιν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ . . .

Paul Fr. Ballester Convalier
Halki, Istanbul

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII March 1957 444

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

•

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

•

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

•

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

•

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

Παντί τῶ πληρώματι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καί Νοτίου.

Τέκνα μου ἐν Κυρίω ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Χάριτι Θείᾳ εἰσερχόμεθα καί πάλιν εἰς τήν ἁγίαν καί ἱεράν χρονικήν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κατά τήν μεγάλην δέ ταύτην καί πνευματικήν περίοδον ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ εἰς πάλην καί ἀγῶνα. Πάλην καί ἀγῶνα κατά τοῦ μεγαλειτέρου ἐχθροῦ τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας, τῆς σωματοφθόρου καί ψυχοφθόρου ἁμαρτίας.

Πάλην καί ἀγῶνα κατά τοῦ ἑαυτοῦ μας κυρίως καί κατ' ἐξοχήν. Διότι ὁ παλαιός μας ἄνθρωπος, τό ἐγώ τοῦ καθενός μας, ὁ μή ἀναγεννημένος ἐσωτερικός ἄνθρωπος, εἶναι τό διεστραμμένον κέντρον καί ἡ μεμολυσμένη ἑστία τῆς θεομισήτου ἁμαρτίας. Αὐτόν δέ τόν ἐσωτερικόν μας ἄνθρωπον τόν μή ἀναγεννημένον, μᾶς προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία κατά τήν περίοδον τῆς ἁγίας καί μεγάλης Τεσσαρακοστῆς νά ἐρευνήσωμεν, νά τακτοποιήσωμεν, νά ἀποκαθάρωμεν, νά φέρωμεν πλησίον τοῦ Σωτῆρος του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πῶς δέ θά γίνῃ τοῦτο καί ποῖα τά μέσα τά ὁποῖα ὑποδεικνύει πρός τόν οκοπόν αὐτόν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία;

Τό πρῶτον εἶναι ἡ ἐγκράτεια ἤ ὅπως ἡμεῖς τήν χαρακτηρίζομεν, ἡ νηστεία· ἡ ἀποχή ἀπό τροφῶν λιπαρῶν καί ὑπερβολικῶν, ἀπό ποτῶν οἰνοπνευματωδῶν, ἀπό κακιῶν πρό πάντων καί κατ' ἐξοχήν· τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀσπλαγχνίας, τοῦ φθόνου, τῆς κακίας καί τῆς μνησικακίας καί τῆς σαρκολατρείας εἰς τήν ὁποίαν περιλαμβάνονται ὅλα τά πάθη τῆς σαρκός, πού προσβάλλουν καί ἐξουδετερώνουν καί αὐτό τοῦτο φυγαδεύουν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, πού ἔχομεν ὡς Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι ἐντός μας.

Καί ἄλλοτε, τέκνα μου ἀγαπητά ἐπανειλημμένως ἐτονίσαμεν ὅτι δέν θά κατακριθῇ ἐκεῖνος πού διά λόγους σωματικῆς ὑγείας καί ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων, δέν ἠμπορεῖ νά ἐγκρατευθῇ ἀπό ὡρισμένα εἴδη φαγητῶν. Θά κατακριθῇ ὅμως, καί μάλιστα βαρύτατα, ἐκεῖνος πού κατά τόν χρόνον τῆς Νηστείας δέν καταβάλλει κάθε προσπάθειαν νά καθαρίσῃ τόν ἐσωτερικόν του ἄνθρωπον ἀπό τά πάθη τά σαρκικά καί ψυχικά, καί νά δημιουργήσῃ ἀντ' αὐτῶν εἰς τόν ἐσωτερικόν του ἄνθρωπον τάς ἀντιστοίχους ἀρετάς: τήν νηφαλιότητα, τήν εὐσπλαγχνίαν, τήν φιλανθρωπίαν, τήν ψυχικήν καλωσύνην καί εὐγένειαν.

Δέν ἠμπορεῖς λόγῳ διαφόρων ἐμποδίων νά μή φάγῃς κρέας, αὐγά, βούτυρον, τυρόν; Ἔχει καλῶς. Ἐξάπαντος θά σέ συγχωρήσῃ ὁ Θεός. Εἶσαι ὅμως φιλόσαρκος, ἐγωϊστής, φθονερός, μνησίκακος, ἀλαζών, καί δέν προσπαθεῖς ν' ἀπαλλαγῇς ἀπό αὐτά τά πάθη; Αἴ, τότε, δέν θά συγχωρηθῇς ἀγαπητέ μου, καί ἄν ὅλην τήν Τεσσαρακοστήν νηστεύῃς ἀπό τά ὡς ἄνω φαγητά, καί ἀκόμη περιβληθῇς σάκκον καί σποδόν, καί ἄν, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας κυρτώσῃς καί κάμψῃς τόν τράχηλόν σου ὡσάν κρίκον.

Αὐτήν τήν νηστείαν τήν ἐξωτερικήν, τήν ἐπιφανειακήν δέν τήν θέλει ὁ Θεός ἤ μᾶλλον τήν μισεῖ, τήν ἀποστρέφεται. «Οὐχί τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος, ἀλλά λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιάς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστελλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει καί πᾶσαν συγγραφήν ἄδικον διάσπα. Διάθρεπτε πεινῶντα τόν ἄρτον σου καί πτωχούς εἴσαγε εἰς τόν οἶκόν σου. Ἐάν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε». (Ἡσ. 58, 6-7).

Τήν νηστείαν αὐτήν τήν πνευματικήν, τήν ἐσωτερικήν ἔχων ὑπ' ὄψιν του καί ὁ Μ. Βασίλειος, λέγει τά περίφημα ἐκεῖνα: «νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτήν εὐάρεστον τῶ Κυρίω. Ἀληθής νηστεία ἐστίν ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους καί ἐπιορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια ἐστί νηστεία ἀληθής καί εὐπρόσδεκτος».

Καί δεύτερον ἡ προσευχή, ἡ μετά πίστεως ἀπαρασαλεύτου καί ἀκλονήτου καί ζωῆς καθαρᾶς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, συνομιλία μας μετά τοῦ ἐπουρανίου μας Πατρός, τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ καί τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν τῇ Ἐκκλησία καί ἐν ἡμῖν Ἁγίου Πνεύματος. Ἐγκράτεια ἄνευ προσευχῆς εἶναι ἀκατανόητος. Καί προσευχή ἄνευ ἐγκρατείας εἶναι ἀδύνατος.

Αὐτό τό αἰώνιον πρότυπόν μας, ὁ Σωτήρ μας καί Θεός τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας διῆλθεν ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ πρίν ἀρχίσῃ τό ἔργον τῆς σωτηρίας μας.

Τί θά ἔπρεπε νά κάμωμεν ἡμεῖς; Ἡ προσευχή θά μᾶς δώσῃ καί τήν δύναμιν διά τήν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν καί ψυχικῶν καί σαρκικῶν. Διότι μέ τήν προσευχήν τήν βαθείαν, τήν εἰλικρινῆ ἀποδεικνύομεν ὅτι πιστεύομεν εἰς τήν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, πού κάθε στιγμήν τῆς ζωῆς μας, μᾶς βλέπει, μᾶς ἀκούει, μᾶς παρακολουθεῖ, δέν μᾶς διαφεύγει ποτέ ὁ Παντεπόπτης Ὀφθαλμός Του.

Ἡ προσευχή καί ἡ ἐγκράτεια εἶναι αἱ δύο πτέρυγες τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Καί μόνον ὅταν αὐταί ὑπάρχουν εἶναι δυνατόν νά ἀνέλθῃ ἡ ψυχή πρός τά ἄνω, τά πνευματικά. «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί γῆς . . . Νεκρώσατε οὖν τά μέλη ὑμῶν τά ἐπί τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν, καί τήν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστίν εἰδωλολατρεία, δι' ἅ ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπί τούς υἱούς τῆς ἀπειθείας . . . ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου . . . τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός». Αὐτοῦ ἡ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος εἴη μετά πάντων ὑμῶν.

Μετά βαθείας πατρικῆς ἀγάπης καί διαπύρων εὐχῶν,

†Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

Νά ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίας.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ὑπό τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

Ὅταν γίνεται λόγος περί Ὀρθοδόξου θεολο-ας, ἐννοοῦμεν τό θεολογικόν ἐκεῖνο σύστημα, ὑ στηρίζεται ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀφ' ἑνός ἱ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως ἀφ' ἑτέρου. ννοοῦμεν, ἄς τό εἴπωμεν καί κατ' ἄλλον τρό-ν, τό δογματικόν καί ἠθικόν ἐκεῖνο σύστημα, ὑ στηρίζεται ἐπί τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐννοου-νης καί ἑρμηνευομένης ὑπό τό φῶς καί ἐντός ῦ κλίματος τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως τῆς κκλησίας. Ὁμιλῶν σαφέστατα περί τῶν δύο ύτων βασικῶν ἀρχῶν καί χαρακτηριστικῶν ς Ὀρθοδόξου θεολογίας, εἷς τῶν βαθυτέρων χί ταυτοχρόνως ἀσκητικωτέρων πατέρων καί δασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ οὐρανοφάντωρ ασίλειος ὁ Μέγας, ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς αππαδοκίας, λέγων: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πε-υλαγμένων δογμάτων καί κηρυγμάτων, τά μέν κ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τά δέ ἐκ ῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα μῖν ἐν μυστηρίῳ παραδεξάμεθα· ἅπερ ἀμφότε-α τήν αὐτήν ἰσχύν ἔχει πρός τήν εὐσέβειαν. Καί ούτοις οὐδείς ἀντερεῖ, ὅστις γε κἄν κατά μι-ρόν γοῦν θεσμῶν ἐκκλησιαστικῶν πεπείραται. εἰ γάρ ἐπιχειρήσαιμεν τά ἄγραφα τῶν ἐθῶν πα-αιτεῖσθαι, ὡς μή μεγάλην ἔχοντα τήν δύναμιν, άθοιμεν ἄν εἰς αὐτά τά καίρια ζημιοῦντες τό ὐαγγέλιον, μᾶλλον δέ εἰς ὄνομα ψιλόν περι-στῶντες τό κήρυγμα».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων, τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός μῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου ἀποδεικνύεται ρανώτατα καί ἐναργέστατα ὅτι ἔχει πληρέστα-α δίκαιον ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ὅταν πιμένῃ τονίζουσα, ὅτι Ἁγία Γραφή καί Παρά-οσις Ἀποστολική, διά τόν ὀρθόδοξον κληρικόν αί λαϊκόν ἔχουν τήν ἰδίαν σημασίαν καί τήν δίαν δύναμιν. Πρῶτον διότι ἡ Ἀποστολική πα-άδοσις, προηγήθη τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Γρα-ῆς. Καί διά νά ἀναφέρωμεν ἕν μόνον παράδει-γμα ἀρκεῖ νά παραπέμψωμεν εἰς τούς γνωστούς όγους τοῦ Ἀπ. Παύλου πρός τούς Χριστιανούς ῆς Θεσσαλονίκης: «Στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». Ὑπῆρχε, κατά συνέπειαν, χρονική περίοδος ὁλοκλήρων δεκατηρίδων, κατά τάς ὁποίας οἱ Χριστιανοί καθωδηγοῦντο εἰς τήν χριστιανικήν ζωήν των, τά πιστευτέα καί πρακτέα, διά τῆς παραδόσεως τῶν Ἀποστόλων, ὅπως λέγει καί ὁ Μ. Βασίλειος, ἀπό στόματος εἰς στόμα μεταδιδομένης καί ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν μεταφερομένης, μέχρις ὅτου ἡ Ἀποστολική αὕτη Παράδοσις ἐνεσωματώθη καί ἐκωδικοποιήθη εἰς τά συγγράμματα τῶν μειζόνων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί τάς ἀποφάσεις τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν καί δέκα τοπικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχει δή ἡ Ἁγ. Γραφή καί ἡ Ἀποστολική Παράδοσις διά τόν Ὀρθόδοξον κληρικόν καί λαϊκόν τήν ἰδίαν δύναμιν καί σημασίαν, δεύτερον, διότι ὑπάρχουν στοιχεῖα εἰς τήν Παράδοσιν, τά ὁποῖα ἐνῶ δέν ἀναφέρονται εἰς τήν Κ. Διαθήκην, ὅπως ἔχουν σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι μ' ὅλον τοῦτο ἀπαραίτητα διά τήν ψυχικήν μας σωτηρίαν.

Ἀρκοῦμαι καί πάλιν νά ἀναφέρω ἕν μόνον παράδειγμα ἐξ ὅσων λέγει Βασίλειος ὁ Μέγας. Τοῦτο δέ εἶναι τό τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπί τῶν Τιμίων Δώρων. Ἰδού οἱ λόγοι τοῦ Μ. Βασιλείου: «τά τῆς ἐπικλήσεως ῥήματα ἐπί τῇ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας, καί τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας, τίς τῶν ἁγίων ἐγγράφως ἡμῖν καταλέλοιπεν; Οὐ γάρ δή τούτοις ἀρκούμεθα, ὧν ὁ Ἀπόστολος ἤ τό Εὐαγγέλιον ἐπεμνήσθη, ἀλλά καί προλέγομεν καί ἐπιλέγομεν ἕτερα, ὡς μεγάλην ἔχοντα πρός τό μυστήριον τήν ἰσχύν, ἐκ τῆς ἀγράφου διδασκαλίας παραλαβόντες». Ἰδού δέ περί τίνος πρόκειται: Ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι, ὅταν ὁ λειτουργός Ἱερεύς ὑψώνων τάς χεῖρας πρός τά ἄνω προσεύχεται πρός τόν Θεόν Πατέρα λέγων: «ἔτι προσφέρομεν Σοι τήν λογικήν ταύτην, καί ἀναίμακτον λατρείαν καί παρακαλοῦμεν Σε, καί δεόμεθα, καί ἱκετεύομεν κατάπεμψον τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς

καί ἐπί τά προκείμενα δῶρα ταῦτα καί ποίησον τόν μέν Ἄρτον τοῦτον, τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου· τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου· μεταβαλών τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ» ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, λέγω, πιστεύει ὅτι τότε ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μεταβάλλονται εἰς Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὥστε, ἄνευ τῶν λόγων τῆς ἐπικλήσεως τούς ὁποίους κατά τόν Οὐρανοφάντορα Βασίλειον «ἐκ τῆς ἀγράφου διδασκαλίας παρελάβομεν», ἤτοι διά τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχωμεν μυστήριον Εὐχαριστίας· ἀλλ' ἄνευ μυστηρίου Εὐχαριστίας, ἄνευ δηλονότι τῆς κοινωνίας τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει καί ψυχική σωτηρία. Ὀρθότατα, ὅθεν, καί λογικώτατα σκεπτομένη ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διδάσκει ὅτι Ἁγ. Γραφή καί Παράδοσις Ἀποστολική ἔχουν τήν ἰδίαν βαρύτητα καί δύναμιν καί σημασίαν δι' ἡμᾶς τούς Ὀρθοδόξους.

Καί ἀφοῦ αὐτή ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἐμφατικώτατα διδάσκει καί τρανώτατα ἀποδεικνύει ὅτι πρώτη ὑπῆρξεν ἡ Ἀποστολική Παράδοσις, ὅτι κατά τούς χρόνους τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μέ μόνην τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν ἐστερεώθη καί ἔρριψε βαθυτάτας τάς ρίζας του ὁ Χριστιανισμός καί ὅτι τά βιβλία, πού ἀποτελοῦν τάς Ἁγ. Γραφάς χάρις εἰς τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν περιεσώθησαν ὑπό τήν μορφήν καί τόν ἀριθμόν των τόν σημερινόν, ἕπεται ὅτι ἡ Ἀποστολική Παράδοσις εἶναι τί τό πολυτιμότατον καί τιμιώτατον καί ἀπολύτως χρήσιμον διά τήν ζωήν καί ὕπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, καί ὅτι ζημιοῦνται εἰς τά καίρια τόσον ἐκεῖνοι, πού ἀγνοοῦν ἤ καί περιφρονοῦν τήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν, ὅσον καί ἐκεῖνοι, πού προσθέτουν καί ἐξογκώνουν τήν Παράδοσιν μέ στοιχεῖα ξένα πρός τά θεμελιώδη δόγματα, πού δι' αὐτῆς μέχρις ἡμῶν ἔφθασαν καί κατῆλθον. Εἰς τούς πρώτους ἀνήκουν ὅλοι οἱ Διαμαρτυρόμενοι οἱ κηρύξαντες πόλεμον ἀμείλικτον κατά τῆς Παραδόσεως· εἰς τούς δευτέρους ἀνήκουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν εἰς τό σημεῖον λ.χ. καί τό πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης εἰς τήν Παράδοσιν νά τό ἐνσωματώσουν, ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον πίστεως διά τήν ψυχικήν σωτηρίαν τοῦ Χριστιανοῦ.

Καί μόνη ἡ Χρυσῆ Ὀρθοδοξία, ἡ τήν μέσην τήν καί βασιλικήν ὁδόν περιπατοῦσα οὔτε προσέθεσε, οὔτε προσθέτει καί οὔτε ἀφῃρέσεν, οὔτε ἀφαιρεῖ τι ἐκ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀδαμαντίνου Κανόνος τῆς Παραδόσεως τῆς Ἀποστολικῆς· καί διά τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι καί ἀναγνωρίζεται καί παρά πάντων φίλων καί ἐχθρῶν γινώσκεται ὡς ἡ κατ' ἐξοχήν Ἐκκλησία τῆς Παραδόσεως, ἡ καί ἄλλως γνωστή ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως.

Αἱ λέξεις αὐταί αἱ περιγράφουσαι τήν Ἐκκλησίαν εἶναι, θά ἠδύνατο νά εἴπῃ τις, ἡ συνισταμένη τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας καί τῆς φιλοσοφικῆς τρόπον τινά, διαρθρώσεως τῆς σκέψεως τοῦ Ὀρθοδόξου θεολόγου.

Ἡ Ὀρθόδοξος Θεολογία καί ὁ Ὀρθόδοξος θεολόγος, διά νά βαδίζουν πάντοτε ἐντός τῆς μέσης καί βασιλικῆς ὁδοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, πρέπει ποτέ νά μή λησμονοῦν ὅτι ἀνήκουν, ὅτι ἑρμηνεύουν, ὅτι διακονοῦν τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ:

Τήν Μίαν, καί διά τοῦτο πρέπει νά ἀποφεύγουν κάθε κίνημα διασπαστικόν τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη δέ καί τήν παραμικροτέραν ἀπειθαρχίαν πρός αὐτήν· τήν Ἁγίαν, καί διά τοῦτο ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, πρέπει νά τονίζουν, ὅτι πρέπει νά ἀποτελῇ τό περιεχόμενον τῆς πρακτικῆς ἐκδηλώσεως τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς καί τοῦ συνόλου καί τῶν καθ' ἕκαστον Χριστιανῶν· τήν Καθολικήν, καί διά τοῦτο πρέπει νά τείνουν ὅπως τῆς Ὀρθοδοξίας ἡ φωνή ἀκούηται εἰς πᾶσαν τήν γῆν καί εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης κηρύσσεται· καί τέλος Ἀποστολικήν, καί διά τοῦτο πρέπει νά καταβάλλουν προσπάθειαν ὅπως ἡ Ἀπ. Παράδοσις οὔτε νά μειώνηται οὔτε νά αὐξάνεται, ἀλλά νά παραμένῃ πάντοτε ὁ χρυσοῦς κανών τῆς ζωῆς καί τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας. Αὐτά εἰς ἁδροτάτας γραμμάς τά χαρακτηριστικά τῆς Ὀρθοδόξου θεολογίας.

Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη·
Οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ Κύριος

The Orthodox Theology

By His Eminence Archbishop Michael

'he English translation of this important and pro-nd article appears for the benefit of those readers se knowledge does not extend to the Greek language.
Editor

When mention is being made of Orthodox Theology, theological system is implied, which is based on the y Scriptures as well as on the Apostolic Tradition. state it differently, that dogmatic and ethical system mplied, which is based on the Holy Scriptures as lerstood and interpreted under the light and within realm of the Apostolic Tradition of the Church. aking distinctly about these two characteristically damental principles of Orthodox Theology. Basil Great, bishop of Caesarea in Cappadocia, and one of most sagacious and ascetic fathers and teachers of Church says: "With regard to the dogma and the hings kept by the Church, some we have taken from written teachings and some we have received from Apostolic Tradition through sacred action. Both d to piety with the same power. He who has some erience in the Ecclesiastic Institutions would not con-dict this. For if we should endeavor to forsake the vritten word, under the pretext of its weakness, we uld gravely damage the Gospel, as we would seem to placing the message on a rather lower level."

From these words of our holy Father, Basil the Great, s powerfully and clearly demonstrated that our Orth-ox Church is right when she emphatically insists that Holy Scriptures and the Apostolic Tradition have same significance and the same power for the Ortho-x, both clergyman and layman.

First, because the Apostolic Tradition preceeded the non of the Holy Scriptures. To mention one example ly, it suffices to refer the reader to the well-known rds of the Apostle Paul to the Christians of Salonica: herefore, brethren, stand fast, and hold the traditions ich ye have been taught, whether by word, or by our istle." There existed, consequently, a period of many cades, during which the Christians led their lives, in th and action, according to the tradition of the Apos-s, which, as Basil the Great says, was spread from outh to mouth and was carried on from generation to neration until it was embodied and codified in the rks of the major fathers of the Church and in the resolutions of the seven Ecumenical and ten local Synods of the Church.

The second reason why the Holy Scriptures and the Apostolic Tradition are of the same importance and have the same power for the Orthodox clergyman and layman is because there exist in Tradition elements which, although not mentioned in the New Testament, as they are in the Church today, are indispensable for the salvation of our souls.

I contend myself again to mention one example only from the words of St. Basil the Great. Specifically, it is that of invoking the Most-holy Ghost to descend on the Gifts. These are the words of St. Basil the Great: "Which one of the saints has left to us, in written form, the words of invocation for the elevation of the Bread of Eucharist and the Cup of Blessing? Because we do not contend ourselves, to that which the Apostles or the Gospel men-tion, but add more, before and after, which we have taken from the unwritten teachings because of their great power with regard to this sacred mystery." The point in question is this: Our Orthodox Church believes that when the officiating priest raises his arms and prays saying, "Again we offer to Thee this reasonable and bloodless Service, and we ask and pray and supplicate: Send down Thy Holy Spirit upon us and upon these Gifts here presented. And make this Bread the precious body of Thy Christ, And that which is in this Cup, the Precious Blood of Thy Christ, Changing (Them) by Thy Holy Spirit," the bread and wine are changed into the very Flesh and the very Blood of Christ. Therefore, without the words of invocation, which, according to St. Basil "we have received from the unwritten teach-ing," i. e. from the Apostolic Tradition, it is impossible to have the sacred mystery of Eucharist; but without the mystery of Eucharist, i. e. without the communion of the Flesh and Blood of Christ, there is no salvation of the soul. Very rightly, then, and quite logically, does our Mother Orthodox Church teach that the Holy Scrip-tures and the Apostolic Tradition have the same weight and the same power for us, Orthodox.

And since Church History, also, states emphatically and demonstrates clearly that the Apostolic Tradition came first; that in the times of the first centuries of the Church it was through the Apostolic Tradition that Christianity took deep roots and became stable; and that the books which constitute the Holy Scriptures, in their form and number today, were preserved because

ΝΗΣΤΕΥΣΩΜΕΝ ΝΗΣΤΕΙΑΝ ΔΕΚΤΗΝ ΕΥΑΡΕΣΤΟΝ ΤΟ ΚΥΡΙΩ

Ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου

Ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπευθύνεται σήμερον πρός ἡμᾶς ὅλους, τούς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς Ὀρθοδόξους, μέ τήν μητρική προτροπή, ὅπως «νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ». Δέν εἶναι νέα. Εἶναι πολύ παλαιά ἡ προτροπή Της. Καί δι' αὐτό ἄς τήν προσέξωμεν.

Δέν παραγνωρίζει ἡ Ἐκκλησία μας τό γεγονός, ὅτι νηστεύομεν. Δέν ἀγνοεῖ ὅμως οὔτε τό ἄλλο γεγονός: ὅτι νηστεύομεν κατά ἕνα πατροπαράδοτον τρόπον. Κατά τάς ἡμέρας μόνον, πού μᾶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι πρέπει νά νηστεύωμεν. Καί ἀπό ὡρισμένα εἴδη τροφῶν καί φαγητῶν. Τόσον μόνον.

Καί ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ τόν Θεόν, διότι εἰς μίαν ἐποχήν, πού ἔχουν ἀνατραπῆ ὅλα, ἀκόμη καί αἱ θρησκευτικαί καί πνευματικαί ἀξίαι, ὑπάρχουν ἀρκετοί Χριστιανοί, πού διακρατοῦν ἀκόμη ὅ,τι παρέλαβον μέ πραγματικήν θρησκευτικήν εὐλάβειαν.

Αἱ στῆλαι αὗται τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» μίαν ἀποστολήν κυρίως ἔχουν. Καί αὐτή εἶναι νά στηλώνουν τό ὀρθόδοξον φρόνημα καί νά ἀναστηλώνουν ὅ,τι κατά καιρούς ἤ ἀπό τούς καιρούς καί τήν «προοδευτική ἐπήρειά τους» κατεκρημνίσθη. Δι' αὐτό καί ἐπιλαμβάνονται σήμερον τοῦ θέματος τῆς νηστείας μέ τήν κρυφήν ἐλπίδα καί τήν εὐχήν νά δώσουν στήν Νηστεία τό ἀληθές καί πλῆρες νόημά της.

Δέν πρόκειται περί «θεολογικῆς» ἤ «συστηματικῆς» ἀναπτύξεως τοῦ θέματος τῆς νηστείας. Περί ἄρθρου πρόκειται καί ὄχι περί πραγματείας. Καί δή περί ἄρθρου, ἀπευθυνομένου πρός ἀναγνωστικόν κοινόν εὐλαβές καί ἐχόμενον τῶν παραδόσεων· ὄχι πρός κοινόν ἀρεσκόμενον εἰς ὀρθολογιστικάς εὐφυολογίας καί συζητήσεις.

---

of the Apostolic Tradition, it follows that the Apostolic Tradition is the most precious and valuable thing and absolutely useful for the life and existence of the Church. It follows, also, that those who ignore or contempt the Apostolic Tradition as well as those who enlarge Tradition and add to it elements foreign to the fundamental dogmas that have been passed on down to us, suffer a grave loss. To the former belong all the Protestants who have declared an implacable war against Tradition. To the latter belong the Roman-Catholics who went as far as embodying in Tradition the primacy of the bishop of Rome as an indispensable element of faith for the salvation of the Christian soul.

Golden Orthodoxy alone, following the middle of the road way, which is also the royal road, neither added nor adds and neither subtracted nor takes anything away from the golden, the adament rule of the Apostolic Tradition. And precisely for this reason, Orthodoxy exists and is recognized and known to all, friends and enemies, as the pre-eminently Church of Tradition, otherwise as the One, Holy, Catholic and Apostolic Church of the Creed.

These words, descriptive of the Church, constitute, one could say, the converging point of the characteristics of Orthodox Theology and, in a way, the articulation of the philosophical thinking of the Orthodox theologian.

Orthodox Theology and the Orthodox theologian should, in order to walk the royal middle of the road way, never forget that they belong, are interpreters of, and serve the One, Holy, Catholic and Apostolic Church of Christ:

The One; therefore, they should avoid any movement leading to the severance of the unity in the Church and also avoid even the least disobedience toward Her.

The Holy; therefore, they should emphasize that Christ-like attitude should characterize the practical manifestations of the every-day living of Christians, in their individual as well as in their group life.

The Catholic; therefore, they should strive that the voice of Orthodoxy be heard all over the world.

The Apostolic; therefore, they should endeavor that the Apostolic Tradition neither diminish nor increase, but remain always the golden rule of the life and the teachings of the Orthodox Church.

These, very roughly, are the characteristics of Orthodox Theology.

Translated From The Greek By Athena Hatziemmanuel

Ἡ νηστεία ὅπως γίνεται καί
τως νοεῖται καί σήμερον ἀκό-
η, εἶναι δυνατόν νά γίνῃ καί
κτή καί εὐάρεστος τῷ Κυ-
ῳ. Δέν εἰμπορεῖ λόγου χάριν
Θεός νά μή δεχθῇ ἤ νά μή ἐκ-
ράσῃ τήν εὐαρέσκειάν Του
ά τήν νηστείαν, πού γίνεται
πό εὐλάβειαν καί προσήλωσιν
ρός τήν παράδοσιν τῆς Ἐκ-
λησίας καί πού ἀποσκοπεῖ εἰς
ο νά δώσῃ μεγαλυτέραν προ-
ρχήν καί ἐπιμέλειαν εἰς τήν
υχήν παρά εἰς τό σῶμα.

Ἀπό τά ἴδια ἐλατήρια καί
πό τήν ἴδιαν ἐπιδίωξιν διεπνέ-
το καί ἡ νηστεία, πού ἔκαμεν
Κύριος ἡμῶν. Εἶναι δέ ἀπρο-
μετρήτου ἀξίας αὐτή ἡ ἁπλῆ
ς τά ἐλατήρια καί τάς ἐπι-
ώξεις της νηστεία. Ἐπί πλέον
ναι δεκτή καί εὐάρεστος τῷ
υρίῳ, ὅπως ὑπῆρξεν ἡ νηστεία
οῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν
ησοῦ Χριστοῦ.

Πόσον τῷ ὄντι θεολογικώτε-
οι τῶν θεολόγων εἶναι εἰς τό
εφάλαιον τῆς νηστείας οἱ ἁ-
λοῖ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μας!
έν ἀναλύουν τό θέμα οὔτε κά-
ω ἀπό τό πρῖσμα τῶν διαιτο-
όγων, οὔτε πίσω ἀπό τόν φα-
όν τῶν κλιματολόγων, οὔτε
αί μέ τήν ἐρευνητικήν διάνοι-
ν τῶν ἐλευθεροφρόνων θεολό-
ων καί ἠθικολόγων, πού τολ-
οῦν νά καλοῦν εἰς συμμαχίαν
ων πολλάς φοράς καί αὐτήν
ήν Ἁγίαν Γραφήν.

Ἡ λογική των εἶναι ἁπλῆ,
πως καί οἱ ἴδιοι. «Ἀφοῦ ὁ Χρι-
τός ὁ ἴδιος ἐνήστευσε δέν εἰ-
μποροῦμε παρά καί ἡμεῖς οἱ
ριστιανοί νά νηστεύωμεν», λέ-
νουν. Καί προσθέτουν: «Χρι-
τιανός, ὁ ὁποῖος δέν προσπα-
εῖ νά κάμῃ ὅ,τι ὁ Χριστός, δέν
πιτρέπεται νά ὀνομάζῃ τόν ἑ-
αυτόν του Χριστιανόν».

Τήν «λογικήν» αὐτήν ἔρχον-
αι νά ἐνισχύσουν αἱ σκέψεις,
ού ἀκολουθοῦν.

1. Δέν νοεῖται Χριστιανός, πού εἰμπορεῖ νά νηστεύῃ καί δέν τό κάμει. Καί δέν τό κάμει, διότι δῆθεν δέν ὑπάρχει σαφής διάταξις ἤ διότι ὑπάρχουν διάφοροι ἀπόψεις νηστείας καί ἐν αὐτῇ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἤ διότι ὁ Κύριος ψέγει τήν νηστείαν τῶν Φαρισαίων. Ὅλοι οἱ ὡς ἄνω λόγοι καταπίπτουν ἐμπρός εἰς ἕνα λόγον, τόν ὁποῖον δέχονται οἱ ἁπλοῖ πιστοί καί ἄνθρωποι τῆς Χριστιανικῆς παραδόσεως. Καί αὐτός ὁ ἕνας λόγος εἶναι, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἐνήστευσε.

2. Εἶναι ἀληθές ὅτι «οὐ τά εἰσερχόμενα, ἀλλά τά ἐξερχόμενα κοινοῖ τόν ἄνθρωπον». Ἀλλ' ὁ Χριστός ἔκαμεν τήν παρατήρησιν αὐτήν δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἠκύρωναν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ διά τήν «παράδοσιν» τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων (Μτθ. 15, 6). Ἑπομένως δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνήστευον μέν ἀπό ὡρισμένας τροφάς, διότι ἔτσι τούς ἐδίδασκον οἱ νομοδιδάσκαλοί των, εἶχαν ὅμως τήν καρδίαν των καταφύγιον διαλογισμῶν πονηρῶν καί πάσης ἀκαθαρσίας. Οἱ ἁπλοῖ Χριστιανοί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νηστεύουν, διότι ἀκριβῶς ἀκολουθοῦν τό τί ἔκαμεν ὁ Χριστός, καί διότι πιστεύουν, ὅτι ἐάν μέ τήν νηστείαν δουλαγωγήσουν τό σῶμα, θά εἰμπορέσουν νά ἐλευθερώσουν τήν ψυχήν ἀπό τά ἠθικά κακά, πού ἀριθμοῦνται εἰς τόν 18ον στίχον τοῦ ΙΕ΄, τοῦ Ματθαίου.

3. Ἡ νηστεία, μολονότι ἐτυμολογικῶς ἀναλυομένη εἶναι ἀρνητική ἔννοια (νή-ἔδομαι: δέν τρώγω), εἰς τήν πραγματικότητα ὅμως εἶναι θετικωτάτη, διότι εἶναι τό ἀποτέλεσμα μιᾶς θετικῆς καί βεβαιοτάτης πίστεως καί ὑπακοῆς εἰς τό θέλημα καί τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ «συζητηταί» ἄς ἔχουν ἀκόμη ὑπ' ὄψιν καί τοῦτο: ὅτι ναί μέν ὁ Χριστός δέν ἐζήτησε συγεκριμένως ἀπό τούς ὀπαδούς Του νά νηστεύουν, ἐζήτησεν ὅμως ἀπό αὐτούς νά Τόν ἀκολουθοῦν ἐν παντί καί ἐτόνισεν, εἰς μίαν περίπτωσιν, ὅτι κάθε πιστός ὀφείλει νά Τόν ὁμολογῇ καί νά Τόν κηρύττῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων (Μτθ. 10, 32), εἰς ἄλλην δέ τό περίφημον: «ἐάν ἐμοί διακονῇ τις, ἐμοί ἀκολουθείτω καί ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καί ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται» (Ἰωάννου 12, 26).

4. Ἐκεῖνο πού συμπληρώνει τήν νηστείαν εἶναι ἡ τελική νίκη. Ἡ νίκη ἐπί τῶν πειρασμῶν. Ἡ νίκη ἐπί τῶν ἀδυναμιῶν. Ἡ νίκη τοῦ πνεύματος ἐπί τῆς ὕλης. Ὁ θρίαμβος τῆς ψυχῆς ἐπί τῆς σαρκός. Ἔτσι μέ μίαν τέτοιαν νίκην ἐπεσφραγίσθη ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἡ νηστεία κατά ταῦτα εἶναι ἀγών καί πάλη καί μόνον ἕνας ἐπίλογος ἐπινίκιος τῆς ταιριάζει. Ἐκεῖνος, πού φέρεται εἰς τό τέλος τῆς περιγραφῆς τῶν «πειρασμῶν» ἀπό τόν Εὐαγγελιστήν Ματθαῖον. Εἶναι φραστικῶς λιτός, ἀλλά μεγαλοπρεπέστατος μέσα εἰς τήν λιτότητά τοῦ ἐπίλογος: «Τότε ἀφίησιν Αὐτόν ὁ διάβολος, καί ἰδού οἱ Ἄγγελοι προσῆλθον καί διηκόνουν Αὐτῷ» (Ματθ. 4, 11).

Ἡ νηστεία, ὅταν ἀντιμετωπίζηται μέ ταπείνωσιν, ὅταν ἀκολουθῆται ἀπό προσευχήν, ὅταν ὁδηγῇ εἰς τήν συντριβήν, τότε ἀνασυντάσσει τάς πνευματικάς καί ἠθικάς δυνάμεις τοῦ πιστοῦ, τότε τόν ἱκανώνει διά τήν μάχην, τότε τοῦ χαρίζει τήν νίκην, τότε εἶναι δεκτή καί εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ὑπό Ἀρχιμ. Φιλοθέου Β. Ἀχλαδᾶ

Ἕνας ἀπό τούς ὑπερόχους εἰς ἔμπνευσιν καί νοήματα ἱερούς ὕμνους, οἱ ὁποῖοι ψάλλονται κατά τήν παραμονήν τῆς ἐνάρξεως τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀρχίζει ὡς ἀκολούθως: «Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε ἀναζωσάμενοι τόν καλόν τῆς νηστείας ἀγῶνα. Οἱ γάρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως καί στεφανοῦνται. Ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τήν πίστιν, ὡς θώρακα τήν ἀρετήν καί περικεφαλαίαν τήν ἐλεημοσύνην· ἀντί μαχαίρας τήν νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπό καρδίας ἀνθρώπων πᾶσαν κακίαν . . . » Ὁ ὕμνος οὗτος, ὅπως καί ἄλλοι ὕμνοι πού ψάλλονται κατά τήν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, εἶναι ἐγερτήριον ψυχῶν καί σάλπισμα πνευματικόν μέ τό ὁποῖον ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ ὅπως εἰσέλθωμεν εἰς τό ἱερόν στάδιον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τήν κατ' ἐξοχήν περίοδον ψυχικοῦ καθαρμοῦ, πνευματικῆς περισυλλογῆς καί εὐθυγραμμίσεως τοῦ βίου μας μέ τούς κανόνας τῆς κατά Χριστόν ζωῆς.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι γνωστή ἰδίως ὡς περίοδος νηστείας, ἡ ὁποία ἐτηρεῖτο ἄλλοτε μετά πολλῆς ἀκριβείας καί αὐστηρότητος. Καί ἐξακολουθεῖ μέν καί σήμερον ἀκόμη ἡ νηστεία νά εἶναι διά τούς θρησκεύοντας Χριστιανούς ἕν τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, οὐχί ὅμως καί τό μόνον. Ἡ Μ. Τεσσαρακοστή, ὅπως γράφει ὁ ἐμπνευσμένος ὑμνῳδός εἶναι στάδιον καί κονίστρα ἀγῶνος πνευματικοῦ. Ἀγῶνος ἀναγκαίου διά τήν πνευματικήν μας ἐξύψωσιν καί ἠθικήν μας βελτίωσιν, ἀγῶνος ὁ ὁποῖος εἶναι εὐεργετικός διά τήν πνευματικήν, τήν ψυχικήν ἀλλά καί τήν σωματικήν μας ἀκόμη ὑγείαν.

Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνας διηνεκής καί ἀκατάπαυστος, πολλάκις δέ σκληρός καί ἀδυσώπητος ἀγών, εἰς τόν ὁποῖον νικοῦν, κατά κανόνα, καί ἐπικρατοῦν, ὅσοι ἔχουν τό θάρρος, τήν θέλησιν καί τήν ἐπιμονήν νά ὑπερνικήσουν τά ἐμπόδια, τά ὁποῖα συναντοῦν εἰς τόν δρόμον τῶν προσπαθειῶν των. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος παύσῃ ἀγωνιζόμενος, ὅταν παύσῃ ἔχων ἐφέσεις καί ἐπιδιώξεις εὐγενεῖς, παύει προοδεύων, μαραίνεται ψυχικῶς, παρακμάζει καί ἐξαφανίζεται. Τοῦτο δέ παρατηρεῖται εἰς τόν βίον ὄχι μόνον τῶν ἀτόμων ἀλλά καί τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, τῶν ἐθνῶν. Ἂν ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἠναγκασμένος νά ἀγωνίζεται ἀκαταπαύστως διά τήν ἐπίτυξιν ἐφημέρων ἐπιδιώξεων, πόσον πρέπει νά ἀγωνίζεται διά τήν ἠθικήν του τελείωσιν καί τήν ἀθάνατον ψυχήν του;

Μεγάλη ὄθεν ἡ σκοπιμότης καί ἡ ὠφελιμότης τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τόν ὁποῖον, ὡς σοφός ἀγωνοθέτης, ὥρισεν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία διά τούς Χριστιανούς. Ἂν δέ οἱ πνευματικοί ἀγῶνες εἶναι ὠφέλιμοι δι' ὅλους τούς Χριστιανούς, δι' ἡμᾶς τούς διαβιοῦντας εἰς τήν χώραν αὐτήν τῆς ἀφθονίας τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν εἶναι ὄχι μόνον ὠφέλιμοι ἀλλά ἀναγκαῖοι καί ἀπαραίτητοι, διότι ὁ ἄνθρωπος, φύσει ὢν ἐπιρρεπής πρός τήν ὕλην, παρασύρεται εὐκολώτερον μέσα εἰς τήν δίνην τοῦ ὑλιστικοῦ του περιβάλλοντος. Ἡ ὑλική εὐημερία καί τά ὑλικά ἀγαθά, ὅταν δέν ὑπάρχη πνευματικόν ἀντέρεισμα, ὑποδουλώνουν τόν ἄνθρωπον καί ἀποβαίνουν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός του. Ἀχαλιναγώγητος προσήλωσις εἰς τήν ἀπόκτησιν καί ἀπόλαυσιν ὑλικῶν ἀγαθῶν εἶναι δυνατόν νά ἐπιφέρουν ἀσθενείας καί ἠθικήν ἐξουθένωσιν ὄχι εἰς ἄτομα μόνον ἀλλά ἐκφυλισμόν καί ἐξαφάνισιν λαῶν ὁλοκλήρων καί κατάρρευσιν αὐτοκρατοριῶν. Ἡ ἱστορία μᾶς παρέχει πλεῖστα ὅσα παραδείγματα.

Εἰς τό στάδιον τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, εἰς τόν ὁποῖον μᾶς προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀντίπαλον ἔχομεν πολλάκις αὐτόν τοῦτον τόν ἑαυτόν μας, μέ τά ἐλαττώματα, τά πάθη καί τάς ἀδυναμίας μας. Διά νά ἀποβῶμεν νικηταί εἰς τόν ἱερόν τοῦτον δόλιχον ἔχομεν ἀνάγκην ὅπλων πνευματικῶν, τά ὁποῖα μᾶς συνιστᾷ καί μᾶς ὑποδεικνύει ἡ Ἐκκλησία καί πάλιν πρῶτον καί ἀπαραίτητον ὅπλον εἶναι ἡ πίστις πρός τόν Θεόν, στερρά καί ἀκλόνητος. Δεύτερον ὅπλον εἶναι αἱ Χριστιανικαί ἀρεταί, ἰδίως ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἀγάπη καί ἡ αὐτοθυσία. Τρίτον εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ὁποία εἶναι ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ἡ νηστεία καί ἡ προσευχή ἀποτελοῦν τήν περιθρίγκωσιν τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἡ νηστεία, τήν ὁποίαν δυστυ-

MARCH 25th, GREEK INDEPENDENCE DAY

By Rev. C. N. DOMBALIS
Richmond, Va.

The following article is the first contribution to the Orthodox Observer of ev. Con. Dombalis, a promising young theologian who is the pastor of the reek Orthodox Church in Richmond Va., and a Faculty member of the irginia Union University.

The Greeks observe today the 6th anniversary of the beginning their war for Indepedence. In e annals of American history at time is there recorded a more eneral and official expression of re sentiment, devotion and symthy for the cause of any people an is found for the sacred cause d heroic uprising of the enslaved eople of the Hellenic nation in 21. It appeared, indeed, that Amera, as well as Greece, was fighting e war of independence.

During the four centuries follow- g the fall of the Byzantine Empire until the Greek Revolution of 1821, the Greeks of the Ottoman Empire never ceased to plan and strive for freedom. History records fifteen uprisings and three major revolts. A revolutionary organization, the "Philike Hetaeria" founded in 1815 made effective preparations for the coming insurrection. The love of freedom and the consciousness of the Greek tradition kept vigorously alive the determination of the people to gain their independence. At last, strengthened by an intellectual revival and a position of economic dominance in the Empire, the Greeks rose on March 25, 1821, at a time when popular liberty and democracy were in a state of suppression throughout Europe. The European governments frowned upon the Greek revolt and believed that it would easily be crushed by the poweful Ottoman Empire. But the heroism of the Greeks, dominated by their burning love of freedom, disappointed them in this expectation.

The country which at this time most ardently shared the faith of the Greeks and opened its heart to the Greek cause of independence was the United States of America. Its leaders, as well as its people, greeted the Greek revolt with enthusiasm, and President Monroe gave expression to it in unforgettable words in his message to Congress: "The name of Greece fills the mind and heart with the highest and noblest sentiments. Superior skill and refinements in arts, heroic gallantry in action, disinterested patriotism, enthusiastic zeal and devotion to liberty are connected with our memories of old Greece. The disappearance of this country for a long time under an aggressive dark yoke has profoundly grieved the generous spirits of the past; it was therefore natural for the reappearance of this people in its original character, fighting for its liberty, to arouse the enthusiasm and sympathy everywhere in the United States." At about this time Daniel Webster wrote, "What I have to say of Greece concerns the modern not the dead. It regards her, not as she exists in history, triumphant over time, and tyranny, and ignorance; but as she now is, contending again fearful odds; for

---

ῶς ἔχομεν λησμονήσει εἶναι πλον ἰσχυρότατον καί μέσον ποτελεσματικόν διά τήν καταολέμησιν τῶν παθῶν καί ἀνρωπίνων ἀτελειῶν μας. Ἡ νητεία ἐν συνδυασμῷ μετά τῆς ροσευχῆς καθιστᾷ τήν ζωήν ας πνευματικωτέραν, καλλιργεῖ τήν αὐτοπειθαρχίαν, ἱκαώνει τόν ἄνθρωπον πρός ἀνασεις πνευματικάς. Ἡ ὠφελιμότης τῆς νηστείας εἶναι παγκοσμίως ἀναγνωρισμένη, διότι νηστείαν κατά ἕνα ἤ ἄλλον τρόπον ἔχουν ὅλαι αἱ θρησκεῖαι ἀρχαῖαι καί μεταγενέστεραι. Εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην ἡ νηστεία καί ἡ μετάνοια παρουσιάζονται ὡς μέσα ἱλασμοῦ καί ψυχικοῦ καθαρμοῦ, ἱκανοῦ νά ἀποτρέψῃ τάς συνεπείας ἁμαρτιῶν καί νά ἐξιλεώσῃ τήν θείαν δικαιοσύνην.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή μᾶς προετοιμάζει διά τήν ἀναπαράστασιν τοῦ Θείου Δράματος τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Αἱ Ἱεραί Ἀκολουθίαι τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, πού κατανύσσουν καί μεταρσιοῦν τήν ψυχήν, μᾶς παρουσιάζουν τήν θλιμμένην μορφήν τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ, ὅστις ἔρχεται πρός τό ἑκούσιον Πάθος, διά νά μᾶς δείξῃ μέ τήν αὐτοθυσίαν του, τόν δρόμον τοῦ πραγματικοῦ προορισμοῦ μας. Ἄς ἑτοιμασθῶμεν ψυχικῶς καί πνευματικῶς νά τόν ὑποδεχθῶμεν καί νά τόν ἀκολουθήσωμεν «κεκαθαρμέναις διανοίαις».

being; and for the common privileges of human nature". The tradition of philhellenism in America dates from that time. The student of the records of that period is struck by the parallelism in the sentiments of the American people then, with those of today. Enthusiasm was so widespread concerning the Greek fight for Independence in the early nineteenth century that even the strange sounding name of Ypsilanti, a Greek general was given to a town on the American frontier. Interest heightened when reports reached America that the Greeks had established a Federal Constitution and had elected senators and representatives. Soon after, there came news of spectacular naval victories of the Greeks and the American people were stirred to give aid to the cause of the Greek freedom.

In Europe, the liberal elements were filled with enthusiasm and many free spirits went to Greece to fight at the side of the Greek mountaineers. Lord Byron sealed his love for Greece with his death at Messolonghi. The Greek struggle produced moral effects throughout the world then, just as did the recent battle for democratic freedom against Communism. After a long struggle of eight years, displaying elements of romance that arouse the interest of students today as they aroused the enthusiasm of philhellenes of those years, the Greeks had set free their land.

That the great tradition still lives in Greece, is shown by the events of the struggle which began on October 28, 1940, when Greece was attacked by Italy and on April 6, 1941 by Germany. Once again that Nation's fight against tyranny with her age-long love for freedom and with courage, exemplified the grandest virtues that have sprung from her soil. The significance of the valiant struggle of the Greeks against Axis aggression can hardly be overestimated. On the material side Greek resistance delayed the extension of Axis rule to the Eastern Mediterranean; it exploded the myths of the military might of Italy; and above all, it forced the Germans to waste precious months in the Spring of 1941, thus restricting the Axis powers and contributing materialy to the defeat of those powers.

On the moral side also the importance of the Greek resistance was very great. At a time when one nation after another was yielding to the Axis, Greece and the Yugoslav people alone stood against agression and tyranny and opposed the new order of slavery in Europe. Greece's fight for freedom thrilled the Friends of Democracy throughout the world. She raised a voice that strengthened the faith of all peoples in the cause of liberty. She made it clear that the struggle was for the cause of freedom and against the deadly threat to our common inheritance of justice, liberty and Christian civilization. It may truly be said that the triumphs of her defenders and their self-sacrifice gave more than anything else the moral tone to the war unleashed on the world by the totalitarian powers. President Roosevelt in a telegram to King George of Greece, wrote (Dec. 8, 1940): "All the free peoples are deeply impressed by the courage and steadfastness of the Greek nation. Steps are being taken to extend aid to Greece, which is defending itself so valiantly."

Civilization recognized the glory that 'is' Greece. In 1941 the New York Times wrote in its editorial: "Whatever happens their instant determination to prove worthy of their ancestors and of our freedom vindicates the heroic tradition of Marathon, Thermopylae and Salamis and establishes once more the title to nationhood of a brave and ancient people. She did not take up arms willingly. Few expected from her more than a few weeks' resistance—a brave but brief gesture for freedom that would have to be recognized when the postwar settle was made. She has surprised the world, revealed Mussolini's pitiful weakness, upset Hitler's plans. It is a poignant irony of our time that the will to resist should be so vehement in this little, half-armed nation, whereas in some greater nations it hardly existed at all.

Greece has struck her modern blow for freedom not in blind fury with impassioned skill. She has done the unpredictable, achieved the impossible. She has lighted a flame as bright as that which burned at Dunkerque and over London—as bright as any that lit freedom's skies over Thermopylae, Salamis and Marathon. She may go down underneath overwhelming force, but it is as certain as tomorrow's dawn that she cannot be permanently enslaved."

Although our indebtedness to Greece is manifold, yet we, of America today, probably feel most grateful to ancient Hellas for her gift to the world of democratic institutions. For the first time, intellect and reason were operative in all the activities of life. As a result of reason the Greeks achieved freedom in religion and freedom in politics which made possible government by the people. Individual freedom meant the opportunity for self-development and self-expression in all the relations of life.

It is generally recognized that Greece was the mother of democracy. Even the word is Greek. But our earlier, and even some of our modern, legislators actually studied the ancient Greek writers and benefited by their political thought and experience. Thomas Jefferson, John Adams, Madison, Hamilton and many others looked for models to the Greeks, especially to Plato, Demosthenes and Polybius. One should read Adams' "Defense of the Constitutions of Government of the U. S. of America."

(Continued on page 65)

ΣΚΕΨΕΙΣ & ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΡΙΟΔΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΣΕΩΣ

ίς ἄλλην σελίδα τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιεύομεν
ύκλιον τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ ἐπί τῇ
ρδῷ μας εἰς τήν περίοδον τῆς Πνευματικῆς καθάρ-
ς καί ἀναγεννήσεως, τήν ἁγίαν καί μεγάλην Τεσ-
ακοστήν. Εἰς δύο σημεῖα ἐπιμένει ἡ ἐγκύκλιος: τήν
τείαν καί τήν προσευχήν. Τήν ἐγκράτειαν ἀφ' ἑνός
τήν ἐπαφήν μέ τόν Χριστόν ἀφ' ἑτέρου. Εἶναι δέ τά
ταῦτα μέσα, ἀπαραίτητα καί ταυτοχρόνως ἀποτε-
ματικώτατα διά τήν πνευματικήν μας κάθαρσιν καί
γέννησιν. Εἶναι τά δύο φάρμακα, πού συνιστᾷ ὁ
ος ἀλάθητος Θεῖος Ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σω-
ων ἡμῶν, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Εἶπε πρός τόν
έρα τοῦ δαιμονιζομένου, πού θαυματουργικῶς τόν
ράπευσε, καί πρός τούς ἐκπλήκτους ἐκ τοῦ θαύματος
ητάς Του: «Τοῦτο τό γένος ἐν οὐδενί δύναται ἐξελ-
ν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ». Σκοπός τῆς ἁγίας
ιόδου, εἰς τήν ὁποίαν εἰσήλθομεν εἶναι ὁ ἀγών κατά
ν παθῶν, πού ἐμφωλεύουν εἰς τόν ἐσωτερικόν μας
ρωπον. Εἶναι τό φρόνημα τῆς σαρκός, ἡ ἐπιθυμία
σαρκός ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἀλαζονεία τοῦ
υ. Εἶναι ὁ ἐσωτερικός μας ἄνθρωπος ὁ αἰχμάλωτος
τήν ἁμαρτίαν, πού πρέπει κατά τήν ἱεράν περίοδον
Τεσσαρακοστῆς νά γίνῃ αἰχμάλωτος τοῦ Χριστοῦ.
εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον κατ' ἄλλον τρόπον
γίνῃ τοῦτο, εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ. Ἰδού τά
υμάσια, τά τελεσφόρα, τά ἀλάθητα φάρμακα πού
ς προσφέρει ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία.

ΚΟΣΑΕΤΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εφέτος συμπληροῦνται εἴκοσιν ἀκριβῶς ἔτη ἀφότου
ύθη ἡ Θεολ. Σχολή μας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τό
ἀμφρετ Μασαχουσέτης, καί ἐν συνεχείᾳ μετεφέρθη εἰς
Μπρουκλάϊν, τῆς ἰδίας Πολιτείας. Ὁλόκληρος σειρά
ρτασμῶν θά γίνῃ κατά τό ἔτος τοῦτο ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ
ς συμπληρώσεως τῆς εἰκοσαετίας. Καί πολύ δικαίως
ί ὀρθῶς, διότι ἡ ἵδρυσις τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Τιμίου
αυροῦ ἀποτελεῖ ὁρόσημον σημαντικώτατον καί στα-
όν σπουδαιότατον εἰς τήν πορείαν τῆς ἐν Ἀμερικῇ
λληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τήν σταδιοδρο-
αν τῆς φιλτάτης μας Ὁμογενείας. Οἱ ἑορτασμοί ἤρχι-
αν τήν 24ην Φεβρουαρίου, καθ' ἥν τήν Θ. Λειτουργίαν
έλεσεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Βοστώνης ὁ Σεβ.
ρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ. Τήν δέ Κυριακήν
οῦ Θωμᾶ εἰς ὅλας τάς Κοινότητας θά παρατεθῇ γεῦμα
προϊόν τοῦ ὁποίου θά διατεθῇ ὑπέρ τῆς ἱδρύσεως τυ-
ογραφείου καί ἐκκλησιαστικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου ἐν τῷ
εριβόλῳ τῆς Σχολῆς. Αὐτό δέ θά εἶναι καί τό συγκε-
οιμένον μνημεῖον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς εἰκοσαετίας. Πρέ-
ει ν' ἀποτελέσῃ εὐγενῆ φιλοδοξίαν ἑκάστης Κοινότητος
ἀπόλυτος ἐπιτυχία τοῦ γεύματος τούτου. Τοιουτοτρό-
ως μόνον θά ἀποδείξουν αἱ εὐλογημέναι Κοινότητές
μας, ὅτι ἐκτιμοῦν δεόντως τό πνευματικόν Ἵδρυμά μας
εἰς τό ὁποῖον μορφοῦνται καί ἀρτίως καταρτίζονται οἱ
πνευματικοί ἡγέται τῆς Ὁμογενείας.

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπευθυνόμενος δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου εἰς τά μέλη τῆς G. O. Y. A. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 25ης Μαρτίου, ἐξαίρει διά λόγων θερμῶν τήν ὑψίστην σημασίαν, τήν ὁποίαν ἔχει ἡ ἱστορική αὐτή ἐπέτειος, τόσον διά τήν Ἐκκλησίαν ὅσον καί διά τούς Ἕλληνας καί γενικῶς διά πάντας τούς ἀγαπῶντας τήν ἐλευθερίαν. Πρός τούτοις συνιστᾷ εἰς αὐτούς ὅπως ἐπιδείξουν θερμόν ἐνδιαφέρον διά τήν ἐπιτυχίαν τῶν κατά κοινότητα ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Γνωρίζοντες τούς ἐνθουσιασμούς τῶν νέων μας, τήν πίστιν των εἰς τάς παραδόσεις τῶν πατέρων των καί τήν δεδικαιολογημένην ὑπερηφάνειάν των διά τήν καταγωνήν των, θά ἀνταποκριθοῦν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅλως προθύμως εἰς τάς συστάσεις αὐτάς τοῦ Σεβασμιωτάτου. Πέραν τούτου, εἴμεθα ἐπίσης βέβαιοι, ὅτι οἱ νέοι μας, οἱ ὁποῖοι κατά μεγίστην ἤδη πλειοψηφίαν ἔχουν τύχει εὐρυτάτης παιδείας, θά θεωρήσουν τήν Ἐπέτειον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας ὡς εὐκαιρίαν καί ὡς κίνητρον, ὅπως ἐνδιαφερθοῦν διά τήν ἀνεύρεσιν, τήν συγκέντρωσιν καί τήν ἐμφάνισιν ὅλων ἐκείνων τῶν πολυτίμων στοιχείων, τά ὁποῖα εὑρίσκονται κάπου εἰς τά ἀρχεῖα τῶν Πολιτειῶν, τῶν Βιβλιοθηκῶν, τῶν Πανεπιστημίων, τῶν παλαιῶν ὀργανώσεων, τῶν ἐφημερίδων καί περιοδικῶν, καί διά τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ της τῇ ἱστορικῇ ἀληθείᾳ ἡ βοήθεια τῆς Ἀμερικῆς εἰς τόν Ἑλληνικόν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας. Παρομοία ἐργασία εἶναι, πράγματι, μία ὡραία ἐνασχόλησις καί μία ἐπιβεβλημένη ἴσως ὑποχρέωσις καί ἔναντι τῆς ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀλλά καί ἔναντι τῆς Ἀμερικανικῆς ἱστορίας. Κατά ταῦτα, ἡ σχετική ὑπόδειξις τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας καί τῶν Ἑλλήν. Γραμμάτων πρός τούς νέους μας ἐνέχει ὅλως ἰδιάζουσαν σημασίαν.

ΤΑΓΜΑ ΛΑΙΚΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ἡ τελευταία ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς διά τήν ἵδρυσιν τάγματος Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων εἶναι ἕνα ἐπί πλέον βῆμα εἰς τήν σειράν τῶν προοδευτικῶν βημάτων, τά ὁποῖα ἐπραγματοποίησε κατά τά τελευταῖα κυρίως ἔτη ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησία μας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, σύμφωνος μέ τό πνεῦμα καί τόν Ἱεραποστολικόν χαρακτῆρα τῆς Πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων, διά τήν ὁποίαν τόσον σκληρά εἰργάσθη ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, θά συντελέσῃ εἰς τήν εὕρυνσιν τοῦ φωτιστικοῦ μετώπου τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Ἀμερικῇ διά νέων δυνάμεων καί εἰς τήν δημιουργίαν νέων ἑστιῶν πνευματικῆς ἐργασίας. Αἱ εὑρεῖαι καί μελετημέναι βάσεις, ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζει τήν νέαν ταύτην ὀργάνωσιν ὁ Σεβασμιώτατος διά τῆς ἐγκυκλίου του τῆς 2ας Φεβρουαρίου, ἀποτελοῦν ἀσφαλῆ ἐγγύησιν διά τήν ἐπιτυχίαν της. Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», ἱεραποστολικόν καί ὁ ἴδιος ἔχων χαρακτῆρα, θά προσφέρῃ κάθε συνεργασίαν εἰς τό ἔργον τοῦ τάγματος Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων.

"Lord, Why Did You Die?"

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Minneapolis, Minn.

"Say, Mister, would you mind if we asked you a question?"

"Why, no, go ahead."

"Why did Jesus die?"

"Well, it seems to me that He died to established a new religion."

"A new religion? Are there not religions aplenty? Were there not plenty in His day? Were not those who crucified Him a 'religious' people?"

Still our heart murmurs its dissatisfaction with the answer we have heard. Still we feel that our question, "Why did Jesus die?" has not been answered. Where else then can we turn?

Only one place can we look now, and that is to Him who is the "Way, the Truth, and the Life."

"*Lord, why did you die?*" we ask Him prayerfully. And He answers, "To show you that God is the Good Shepard who leaves His heavenly throne and steps into the darkness of human tragedy and despair to seek and find the last, the least and the lost. He leaves the 99 sheep, who are in the fold, and goes after the one that is lost. He is willing to sacrifice even His life for that one lost sheep."

"*Lord, why did you die?*" "I died to show you that God is the Good Samaritan, who suffers when we suffer, who kneels down in the dust of the road to bind up the hurts, bruises and wounds of men desperately besieged by sin within and evil without."

"*Lord, why did you die?*" "I gave myself for all of you that I might rescue you from your evil ways and make for Myself a people of my own, clean and pure, with hearts set upon living a life that is good." (Titus, Chapter 2)

"*Lord, why did you die?*" As children will often do, a little girl crawled into her mother's lap and just relaxed in perfect contentment. Soon her mother asked her, "Dorothy, do you love me?" Quickly those chubby little arms wrapped themselves about mommy's neck and squeezing tightly, Dorothy said, "I love you so much, mommy." Someone has His holy arms around a sinful world said that on the cross God wrapped and then threw them out saying, "I love you so much."

"*Lord, why did you die?*" I died to show you that our Father is one who welcomes home His lost children. Just as My arms were outstretched on the cross, so He always opens wide His arms of mercy and forgiveness, and restoration to all who come to themselves, and arise and go to the Father's house."

"*Lord, why did you die?*" An old lady sat outside a cathedral for many years selling flowers. She always wore a smile despite the fact that her condition bespoke much that she should be crying for. When asked for the secret to her happiness, she replied, "Well, when Jesus was crucified on Good Friday, that was the worst day for the whole world. And when I get troubles I remember that, and then I think of what happened only three days later—Easter and our lord arising. So when I get troubles, I've learned to wait three days . . . somehow everything gets all right again." This is a great lesson that we can learn from the death of Christ: evil may have its hour but goodness has its day. No tomb is strong enough to keep Goodness, Justice, Love and Honor buried there forever. So learn to wait in patience. Give God a chance to help . . . wait three days, three weeks, three years . . . but wait upon the Lord, ever realizing that this is our Father's world, that He is still in control, that He will never allow goodness to remain crucified forever.

"*Lord, why did you die?*" He looks at us with a gaze that pierces to the depths of the soul: "I died for you." Shocked by this, his final answer, we recoil from Him and cry: "You died for me, Lord, for me?" He speaks alone with His eyes, which make a piercing reply. "For me, Lord? Even for me?" He steps closer, places His fingertips upon our breast: "Yes, my child, for you. Now, prove that your life was worth saving."

SUBSCRIPTION BLANK

THE ORTHODOX OBSERVER

St. Basil's Academy — Garrison, N. Y.

Please enter / renew my subscription to **The Orthodox Observer.**

☐ 1 year $4.00 ☐ 2 years $7.00

Name .....

Address .....

City ..... Zone ..... State .....

check or money order enclosed
(foreign postage $0.50 per year extra)

DIONYSIOS SOLOMOS

This year, Greece is honoring the mory of her national poet D. omos who died a hundred years .

On the occasion of this anniver-, the Greek intellectuals as well many of the connoisseurs in liter- matters of both Europe and erica are studying again this at poet's work and are projecting o all of us in all its extent and nirers of poetry are given the portunity to approach the genial t and to perceive in the imposing ses his agonizing elavation towards at is Hellenic, perfect, true, moral, l human, and his attempt to give all these values the most impres- aesthetic form.

The common people, also, will see l experience thanks to their in- ion and orientation towards the rlasting elements and values of the very substance and the dyna- sm of patriotism and liberty so fectly expressed in terms of the at art, and they will whisper the r-inspiring verses of the National them—the Hymn of Liberty. In- d, the entire Greece will see, in poet's work as if in a faithful rror, her own image, the struggles, ventures and sacrifices of her sons, d then her rising from slavery to edom and independence.

Solomos appeared on the Hellenic ne just at the moment when his esence could be a contribution of great significance. His family back- ound, his education in the then culturally advanced Italy, his urn to the British-ruled Heptane- sos, his intellectual and aesthetic ma- turity, in short, all his life coincides with the era during which Greece is involved in a deadly struggle in order to restore the Greek nymphs Glory and Liberty to their old ped- estals. Thus, modern Greece and the poet are inspiring each other and as the former proceeds towards rebirth, the great poet becomes the national poet.

Indeed, few poets have felt so deeply the stimulation of their era and of their environment, and still fewer are those who have been able to give to the needs, tendencies, or- ientations, ideals of their country, a form of expression in accordance with the great principles of the art of poetry.

What preceded Solomos, in the field of poetry, in Greece, has sincerity, beauty, vividness and faith in the ideals the enslaved nation aspired to. Yet, we cannot say that it has the depth of perception, the broadness of imagination, the quality of the rhythm and melody, the harmonious synthesis of content and form that distinguish and characterize Solomos' verses.

Dionysios Solomos is the first and at the same time the greatest among the poets of modern Greece. Though his genius is apparent in his earlier work, it is in his later and longer poems and sketches that his poetic achievement reaches the highest point of performance. These poems are mainly "The Hymns of Liberty", "The Free Besieged", "The Death of Lord Byron", all inspired by the legendary struggle of the Greek peo- ple for their independence. These poems—though some of them are unfinished— have always been a source of inspiration and of highly aesthetic experiences, and have served as guiding models for the later poets. A number of these poems have also been translated into various other languages and have always attracted the attention as well as the admira- tion of many of the well-known cri- tics.

Naturally, it is not possible to proceed here to a thorough discus- sion of this great poet's work. What we would like to do is to point out that the Americans of Greek descent are proud to participate in the cele- bration of this anniversary. We would like it, indeed, that events such as this serve as a stimulus for our young people here to become more acquaint- ed with the literature and the other aspects of the modern Greek intel- lectual and cultural life. For the time being, this is not an easy en- terprise. However, if we consider how close are the ties of the Greek- Americans with Greece, and how well-planned are our cultural and educational pursuits in this country, we can hopefully state that the day is not far when we may be in a position to give, in a translated form, the achievements of modern Greece in the field of literature. There are here many people who feel this need very deeply and who, undoubtedly, are willing to contribute to such an effort.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ

Ὑπὸ Β. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ, Δ.Ο.Θ.

Η ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΩΤΕΡΗ τελετὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία στὸ ἱστορικὸ Μοναστῆρι τοῦ Μπαλουκλῆ. Σωρὸς ἀμόρφων ἐρειπίων εἶναι τώρα. Δὲν ἔχει ἀπομείνει, παρὰ τὸ Ἁγίασμα. Τὰ θαυματουργά του ρεῖθρα ἀναβρύζουν, σᾶν πάντα, κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ μαζὺ μὲ τὰ νάματα ἡ πίστις κι' ἡ ἐλπίδα. Κι' ἀργοκυλᾶνε σᾶν τοὺς αἰῶνες ποὺ πέρασαν, δίνοντας τὴ θέσι τους σ' ἄλλους. Τὸ μυστικὸ μουρμούρισμα τῆς Πηγῆς μιλᾷ γιὰ τὴν αἰώνια ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι' ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς», Παναγίας τῆς Μπαλουκλιώτισσας, ποὺ νέο θαῦμα Της τὴν διέσωσε ἄθικτη ἀπ' τὴν καταστροφή, περιμένει τὴν ἡμέρα, ποὺ μὲ πάνδημη λιτανεία θὰ τὴν ἐπαναάρχης, ντυμένος τὰ ἱστορικὰ χρυσοφέρουν ἀπ' τὸ Πατριαρχεῖο στὴν Ἐκκλησία Της καὶ θὰ τὴν ἐναποθέσουν στὸ θρόνο Της . . .

II

Τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, δεύτερη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα, κατὰ τὴν ἀρχαία Παράδοσι καὶ τὸ Τυπικὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μὲ ὅλη τὴν Θεία Λειτουργία μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς Συνοδικοὺς Μητροπολίτας καὶ πλῆθος ἄλλων Κληρικῶν. Τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν πλημμυροῦσαν τὴν Ἐκκλησία, τὸν περίβολο τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ τὰ γύρω. Μετὰ τὴν ἀπόλυσι, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, γονατιστὸς στὰ ἱερὰ χώματα ὅπου βρίσκονται οἱ τάφοι τῶν ἀειμνήστων Πατριαρχῶν, προσεύχονταν. Πλάϊ, οἱ μαρμάρινες μορφὲς τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν, λὲς κι' ἔνοιωθαν μιὰ βαθύτατη ἀγαλλίασι. Ἔπειτα ὁ Πατριάρχης γονάτιζε στὸ πράσινο χαλὶ τῆς χλόης, ποὺ σκεπάζει τὸ Νεκροταφεῖο τῶν Ἀγνώστων, καὶ μὲ βαθύτατη συγκίνησι προσεύχονταν γιὰ τοὺς ἐκεῖ ἀναπαυομένους ἀγνώστους, «ὧν τὰ ὀνόματα Κύριος οἶδεν».

Πλάϊ στὸ Μοναστῆρι βρίσκονται τὰ Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα. Πλάϊ στὴν Ἐκκλησία ἡ Φιλανθρωπία. Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη. Ἡ διδασκαλία καὶ τὰ ἔργα. Οἱ δυὸ φτεροῦγες ποὺ ὑψώνουν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ὁμογένεια διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν δοκιμασιῶν . . .

III

Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχην, ἡ ἐπιβλητικὴ πομπὴ κατευθυνόταν ἔπειτα πρὸς τὰ Νοσοκομεῖα Μπαλουκλῆ. Λέγονται, μὰ δὲν εἶναι μονάχα Νοσοκομεῖα. Γηροκομεῖο, Σανατόριο, Ἄσυλο Ψυχοπαθῶν (Φρενοκομεῖο), Χημεῖο, Κλινικὲς Παθολογίας, Χειρουργίας, Ἠλεκτροθεραπείας, ἀποτελοῦν μιὰ ὁλόκληρη συνοικία. Τὰ Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα Μπαλουκλῆ, ἕως πρὶν ἀπὸ λίγες δεκαετηρίδες, ἦταν πρότυπο γιὰ ὅλες τὶς Βαλκανικὲς χῶρες. Διάφορα κτίρια, χτισμένα ἀπὸ ἰσάριθμους Μεγάλους Εὐεργέτας, ποὺ σώζονται οἱ προσωπογραφίες τους στὴν ἐπίσημη αἴθουσα, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπέραντο συγκρότημα, ποὺ λειτουργεῖ καὶ σήμερα ἀκόμη ἄρτια, κάτω ἀπ' τὸν διπλὸ ἔλεγχο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας.

Ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία φθάνει στὴν ἀρχὴ τοῦ συγκροτήματος καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς κτίριο, μὲ μαρμάρινη εἴσοδο καὶ κολῶνες ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Τὸ μέγαρο αὐτό, ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ πάστρα κι' ὁμορφιά, κι' ἀκτινοβολεῖ μὲ τὶς μαρμαρυγές του ἀπ' τὴ μαρμάρινη προμετωπίδα του μὲ τὰ χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ δωρητοῦ του, Συγγροῦ, τί νομίζετε νὰ εἶναι; Τὸ Γηροκομεῖο!

Μπροστὰ στὴν εἴσοδό του, ἡ Ἐφορεία τῶν Ἱδρυμάτων, τριγύρω οἱ γέροι κι' οἱ γερόντισσες, ὅσοι μποροῦν νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὸ κρεββάτι, ὑποδέχονται τὸν Πατριάρχη καὶ τὴ συνοδεία Του. Σὲ λίγο γίνεται τὸ γεῦμα κι' ἡ λογοδοσία τῆς Ἐφορείας. Ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς γευματίζουν μαζὺ μὲ τοὺς γηροκομουμένους. Πῶς περιμένουν τὰ γηρατεῖα τὴν ἡμέρα αὐτή! Στὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρά, ἡ γαλήνη, ἡ βεβαιότης, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸ δὲν εἶναι ἐγκαταλελειμμένοι. Δὲν εἶναι μόνοι. Τοὺς παραστέκει ἡ Ἐκκλησία κι' ἡ Ὁμογένεια. Τοὺς σκέπτονται, φροντίζουν γι' αὐτούς. Τοὺς θεωροῦν μέλη τῆς μεγάλης Οἰκογενείας. Δείχνουν τὴν ἀλληλεγγύη τους. Τὴν ὄψι τῶν γηρατείων φωτίζει μιὰ μυστικὴ ἀγαλλίασις. Ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ πέρασαν, ἐπάνω ἀπ' τοὺς φόβους ποὺ εἶχαν γιὰ τὰ «στερνά», γιὰ τὰ γηρατειά τους, ἐπάνω ἀπ' τὰ βάσανα ποὺ φέρνει τὸ γῆρας, κυριαρχεῖ ἡ βεβαιότης, ὅτι δὲν εἶναι μόνοι. Μὲ τὴν βεβαιότητα αὐτὴ ἀντικρύζουν τὰ πάντα καρτερικὰ καὶ συνεχίζουν γαλήνια τὸ δρόμο τῆς ζωῆς τους. Κουρασμένοι ὁδοιπόροι τῆς ζωῆς, στάθμευσαν στὸν τελευταῖο τους ἐπίγειο σταθμό. Κι' ἀντλοῦν ἀπ' ἐδῶ τὴ δύναμι ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ μεγάλο ταξείδι, τῆς αἰωνιότητος. Φεύγουν εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴ πρόσκαιρη αὐτὴ ζωή. Καὶ κάτι, βέβαια, θὰ ποῦν στὴν αἰώνια . . .

IV

Τὶς ἀναμνήσεις αὐτὲς ἔφερε στὸ νοῦ μου ἡ εὔστοχη ἰδέα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας νὰ ἱδρυθῇ στὴ Νέα Τόρκη ἕνα Γηροκομεῖο. Κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔγινε ἀπόφασις ἐπίσημη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κι' ἡ ἀπόφασις μπῆκε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή, γιὰ νὰ γίνῃ γρήγορα πραγματικότης. Ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς καλεῖται σὲ συναγερμὸ γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ Ἱδρύματος αὐτοῦ. Δὲν θὰ εἶναι ἁπλῶς ἕνα Γηροκομεῖο, οὔτε ἕνα Ἄσυλο Γερόντων, ὅπου θὰ κατέφευγαν οἱ γέροι κι' οἱ γερόντισσές μας, σᾶν διωγμένοι ἀπὸ τὰ σπίτια τους κι' ἀπὸ τὰ παιδιά τους. Θὰ εἶναι «Εὐγηρίας Μέλαθρον», ὅπως θἄλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. «Σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου» ὠνομάσθηκε σήμερα.

αὶ πολὺ ἐπιτυχημένα. Διπλὸς τίτλος μῆς τὸ «Σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτο-ρου». Πρωτοπόροι! Τί ὡραία λέ-ξ! Καὶ ὡραιότερη ἡ ἔνοια! Πρω-πόροι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἄνοιξαν ἐδῶ ν δρόμο γιὰ μᾶς, ποὺ τοὺς ἀκολου-ησαμε. Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, «αὐτοὶ κοπιάκασι καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς κόπους τῶν εἰσεληλύθαμεν». Ὁ δρόμος ους στάθηκε δύσκολος. Ἀνηφορι-ς. Τραχύς. Σᾶν τὸν δρόμο κάθε ρωτοπόρου. Γεμᾶτος ἐμπόδια. Εἶ-ιν ν' ἀντιμετωπίσουν τόσες δυσκο-ες: Ἀντίδρασι, ἀνταγωνισμό, ἀντι-θεια. Κρίσεις οἰκονομικές. Πολέ-ους. Καὶ τόσες ἄλλες δυσχέρειες. ι' ὅμως ἐπέτυχαν. Καὶ θαυματούρ-ησαν. Χάρις σὲ τί; Στὰ προσόντα αὶ στὰ ἐφόδιά τους; Μὰ ἦσαν σχε-ὸν ἀνύπαρκτα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' ους πρωτοπόρους ἦσαν φτωχοὶ βιο-αλαισταί. Χωρὶς κεφάλαια ὑλικὰ καὶ νευματικά. Χωρὶς γράμματα. Χω-ὶς ξένες γλῶσσες, ἐπιστῆμες, τέχνες. Ποιὸ λοιπὸν εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπι-υχίας τους; Ἡ ἰδιοφυΐα κι' ἡ ἀφοσί-ωσίς τους στὰ ἰδανικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Μαρτυρία ἀκατάλυ-η εἶναι οἱ 350 Ἐκκλησίες, ποὺ ἔχτι-αν. Κι' ὑψώνονται μεγαλόπρεπα σ' λόκληρη τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ μαρ-υροῦν τὴ θαυματουργὸ εὐσέβεια τῶν Πρωτοπόρων μας καὶ τὴν αἰωνία εὐ-νωμοσύνη τους στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ποὺ τοὺς ἐχάρισε τὴν υνατότητα νὰ ἐπιβιώσουν. Νὰ διαι-ωνίσουν τὸ εὐσεβὲς Γένος μας. Νὰ ἀναδειχθοῦν. Νὰ δημιουργήσουν. Νὰ θαυματουργήσουν.

Διπλὸ τίτλο τιμῆς ἀποτελεῖ τὸ «Σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου». Τίτλο τιμῆς πρῶτα γι' αὐτοὺς καὶ δεύτερο γιὰ μᾶς. Εἶναι γιὰ μᾶς με-γάλος τίτλος τιμῆς, γιατὶ θὰ δείξωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας σ' αὐτούς, ποὺ ὀφείλομε σχεδὸν τὸ πᾶν. Θὰ δείξωμε ἀκόμη τὸ μέτρο τοῦ πολιτισμοῦ μας. Θὰ εἶναι ντροπή μας νὰ λέμε πὼς οἱ Ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν τό-σες «μπίζινες» καὶ τόσα καράβια καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα σπίτι γιὰ τοὺς πρωτοπόρους μας. Αὐτὸ τὸ ἕνα θὰ καλύψῃ πολλά. Θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ντροπή, ἀπὸ τὴν κατάκρισι γιὰ ἀγνωμοσύνη. Θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν περηφάνεια. Καὶ τὴν ἱκανοποίησι γιατὶ κάναμε τὸ καθῆκον μας.

V

Μιὰ σημαντικωτάτη λεπτομέρεια τῆς ἱδρύσεως τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου» εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ εἶναι τὸ ἵδρυμα μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι ἡ γεροντικὴ ἡλικία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἥλιο, καὶ θὰ ἔπρεπε, γι' αὐτό, τὸ Ἵδρυμα νὰ γίνῃ σὲ κλῖμα εὔκρατο, μᾶλλον ζεστό. Στὴ Φλώριδα λ.χ., ὅπου θὰ εἶχαν καὶ τὸν χειμῶνα ζέστη καὶ λιακάδα. Ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς ἀγάπης ἔχουν πολὺ περισσότερο ἀνάγκη καὶ οἱ γέροι καὶ τὸ Ἵδρυμα. Φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα, χτισμένα μακρυὰ ἀπ' τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα, σὲ τοποθεσίες ἰδεώδεις, ἀπέτυχαν. Γιατί, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων, δὲν ἔφθανε ἕως ἐκεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἰδιωτικῆς φιλανθρωπίας, ἀπ' τὴν ὁποία πολλὰ θὰ περιμένῃ καὶ τὸ «Σπίτι τοῦ Ἕλληνος Πρωτοπόρου». Σὲ ἀπόστασι κοντινὴ καὶ μὲ καλὴ συγκοινωνία, θὰ βρίσκεται καὶ ψυχικὰ κοντά μας. Αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες, τὰ διάφορα Σωματεῖα μας καὶ ὅλοι μας θὰ ἔχωμε τὴν εὐχέρεια νὰ ἐπισκεπτώμεθα συχνὰ τοὺς Πρωτοπόρους μας. Νὰ γλυκαίνωμε τὶς μέρες τους. Νὰ δείχνωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Κληρικοί, Διδάσκαλοι, λαϊκοὶ ἀπόμαχοι, συγκεντρωμένοι ἐκεῖ, θὰ μαρτυροῦν πὼς εἶχαν δίκηο νὰ θυσιάσουν τὴ δρᾶσι τους καὶ τὴ ζωή τους γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ποὺ τοὺς στεγάζουν σήμερα, δείχνοντας πρὸς αὐτοὺς ὅλη τὴν ὀφειλόμενη ἀγάπη καὶ τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη.

(Continued from page 60)

Adams gives more than ten pages to Polybius and saying, "It is manifest that the best form of government is that which is compounded of three parts," and that this balancing of the three orders was best expressed by Polybius. There can be no just government without a balance and check but each department must be idependent. Madison justified the establishment of the Senate by going back to the Greeks, especially the Spartans, and recalling that "history informs us of no long-lived republic which had not a senate."

Greek elements are blended into our Constitution, and the American form of Government and even the Constitution owe much to the federal organizations of the ancient Greeks. Our American statesmen might have reached the same legislation independently, but the fact remains that many of them used ancient precedents and there are many points of similtude, as mentioned by Madison.

It was Greek thought and Greek experience which laid the foundations of our modern Western civilization and which put the cause of liberty and justice on its way to becoming the cornerstone of our Western political and economic organization. Surely, all that part of this modern world which still believes in freedom and in supporting it by democratic policies and principles will applaud the Greek people of today, of whom it truthfully has been said, "To them, liberty is a living thing."

Hail to Greece, this day, the 25th of March, and to the people who will rightfully celebrate it, in the hope of continued democratic freedoms, which Greece helped bring to the world and is today exemplified in her advocation of democratic ideals.

The Religious News Observer

Rev. D. J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, N. J.

Russian Churches Packed

Whenever churches are open in Russia they are packed even though belief in God is contrary to communist doctrine and, according to orgganization rules, party members cannot go to church, report two American editors who recently returned from a four week's tour of the U. S. S. R. Bruce and Beatrice Gould, Editors of the Ladies' Home Journal, give a first-hand account in the February magazine issue.

"Some of the most beautiful, old, golden-domed churche in the world are in Russia," report the Goulds. The Greek-Orthodox churches which are kept open in Moscow for the faithful, are packed every Sunday.

Teachers Urged to Put More Stress On Moral Values

Catholic school teachers were admonished recently against placing too much stress on the esoteric aspects of religion and too little on moral values and character building.

The criticism was voiced by Chaplain John J. O'Connor, director of the Navy's Character Education Program, at the opening of the thirteenth annual Institute for Teachers of the RC Archdiocese of New York, at Manhattan Center.

Father O'Connor deplored "the gap between knowledge and practice" and urged that more stress be put upon moral values and the basic concepts of religion and democracy.

Greek-English Lexicon of the New Testament is Published

A new Greek-English Lexicon of the New Testament and other early Christian literature, first of its kind to appear since 1889, has been published by the Cambridge University Press in England. Sponsored by the Lutheran Church—Missouri Synod, it is the product of eight and a half years of Biblical Scholarship and lexicography.

Makarios' Return Inescapable

The situation in Cyprus is not, as Sir John Harding says, getting better, it is getting worse . . . There is only one dramatic way of loosening the tension, and that is to bring back Archbishop Makarios. Ireland, India, Palestine . . . Cyprus: So runs the thread through the mind of every Briton in Cyprus.

. . . What is needed now is a specific term of years at the end of which we shall let the Cypriots decide their own future. It need not start now; it should rather grow from the date on which self-government is introduced. Finally there is the question of who to talk to on the Greek Cypriot side. The return of Archbishop Makarios —perhaps to London— seems inescapable and that means his return not as a prisoner or a penitent but as a negotiator.

Church of Greece Denounces Strangulation of Freedom

The Holy Synod of the Orthodox Church in Greece sent a resolution to the heads of the Slav Orthodox Churches, the United Nations and the Archbishop of Canterbury, denouncing the "strangulation of freedom in Hungary and the Christian faith illuminating it" . . . "The Orthodox church of Greece animated by its Greek-Christian spirit, the spirit of freedom and justice and solidarity among peoples, of love and sacrifices for our fellow-men, deeply sharess the pain of the Hungarian people."

Patriarch for Jerusalem Elected

The Holy Synod of All Palestine having met in prolonged session has elected the new Occupant of the Holy Throne of the Patriarchate of Jerusalem which has been vacant since the demise of Patriarch Timotheos last year. The new Patriarch is His Beatitude Venedictos. He is 64, an erudite scholar, a great theologian and a linguist of note. Formerly the Archbishop of Tineriad, he held many a high post in the Holy Church of Jerusalem which is the oldest and the most venerable Christian Church and the guardian of the Holy Sepulchre of Christ and the great Church of the Resurrection as well as the Church of the Nativity and of the Holy God-trodden places in all Palestine.

Strength In Unity of Faith and Hope

The International Council of Christian Leadership held recently a prayer breakfast in Washington. President Eisenhower sent a message to the gathering of about 1,000 leaders of Government and business. The message said in part: "In the company of fellow-believers, united in faith and hope, there is strength for renewed effort to serve our God and neighbor . . . In such a spirit the magnitude of our common tasks diminishes; the obstacles to their accomplishment become less and less formidable."

BOOKS AND YOU

REV. DEAN TIMOTHY ANDREWS, Editor
Librarian, Greek Theological Institute
Brookline, Mass.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΕΙΡΑΣΜΟΣ

ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ. Διάλεξις Ἐμμαν. Πετράκη, Ἄρχοντος Διδασκάλου Γένους, γενομένη ἐν Ἡρακλείῳ ήτης τῇ 9 Δεκεμβρίου 1956.

Ο διαπρεπής καθηγητής Θεολό- κ. Ἐμμαν. Πετράκη εἰς τήν ὡς διάλεξιν κατά τρόπον ὅλως ἀν- ειμενικόν ἐξετάζει τά κείμενα τῶν ων τοῦ Ν. Καζαντζάκη, περί τό μα τοῦ ὁποίου τόσος θόρυβος ι δημιουργηθῇ κατά τά τελευταῖα . Καί ἀποδεικνύει ὁ ἄριστος Θεο- νος καί διανοούμενος, προκειμέ- περί τοῦ συμπατριώτου του, συγ- χφέως καί τοῦ ἐν ἐπικεφαλίδι ἔρ- ὅτι οὗτος α) ἀρνεῖται ἐξ ὁλο- ηρου καί σκώπτει ἀνερυθριάστως θεότητα τοῦ Χριστοῦ. β) Κατει- νεύεται τήν δῆθεν ἀφέλειαν καί ιστίαν τῶν ἱερῶν εὐαγγελιστῶν Ἐξαίρει τήν προσωπικότητα τοῦ ύδα καί προσπαθεῖ νά ἀποδείξῃ ὁ προδότης μαθητής πρέπει νά ρῆται ἀνώτερος τοῦ θεανθρώπου τῆρος καί δ) παρουσιάζει τόν Μό- ἀναμάρτητον περί τοῦ Ὁποίου χθη ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντιδρώντων τ' Αὐτοῦ ὅτι «οὐδέποτε ἐλάλησεν θρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος», τόσον ἐκφυλισμένον ὅσον δέν θά λμα κανείς νά σκεφθῇ οὔτε καί οἱ ἁπλοῦ ἀνθρώπου σεβόμενος ἀ- ῶς τόν ἑαυτόν του καί τό κοινωνι- ν του περιβάλλον. Καί διά νά μή νοῦν ὅλα αὐτά ὑπερβολικά καί βιασμένα ἐξαγόμενα ἐκ τῆς περί πρόκειται διαλέξεως ὑπό τοῦ γρά- ντος τά παρόν σημειώμα, θεωροῦ- ν σκόπιμον, ἀφοῦ ζητήσωμεν μυ- κκις συγγνώμην ἀπό τούς ἀναγνώ- ας μας διά τήν ἀπρέπειαν καί ἀ- βειαν τῆς γλώσσης τῆς χρησιμο- ιουμένης ὑπό τοῦ συγγραφέως τοῦ λευταίου πειρασμοῦ, νά παραθέ- μεν τήν ἀκόλουθον ἀσεβεστάτην έψιν, πού ἀναφέρει ὁ κ. Ἐμμ. Πε- άκης, λαμβάνων αὐτήν ἀπό τόν ζαντζάκην: «Θἄμουν τριῶν χρονῶν ἦταν ἐκείνη τεσσάρων, ἔπαιρνα Μαγδαληνή ἀπό τό χέρι, γδυνώ- στε, ξαπλώναμε χάμω, κολνούσαμε πατοῦσες μας· τί χαρά ἦταν ἐκεί- τί ἁμαρτία! Κι' ἀπό τότε πιά χά- κε ἡ Μαγδαληνή χάθηκε, δέν μπο- ῦσε πιά νά ζήσῃ δίχως ἄντρα, δί- ος ἄντρες . . . Ἐγώ φταίω, ἐγώ, ώ! . .» (σελ. 144 «τοῦ τελευταίου πειρασμοῦ». Ἀπεφασίσαμεν καί παρεθέσαμεν τήν βλάσφημον αὐτήν σκέψιν τήν ὁποίαν κάμνει ὁ Ν. Καζαντζάκης περί τοῦ Θεανθρώπου, παρομοίαν τῆς ὁποίας δέν ἐτόλμησαν νά διατυπώσουν καί οἱ μεγαλείτεροι, παλαιοί καί σύγχρονοι, ἀρνηταί τῆς Θεότητός Του καί τῆς ἀμώμου καί ἀσπίλου ἐπιγείου Του ζωῆς, διά νά δοθῇ ἅπαξ διά παντός τοὐλάχιστον εἰς τήν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν, νά κατανοήσῃ ὅτι δέν ὑπάρχει μεγαλείτερος ἐχθρός τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τόν διαβόητον Ν. Καζαντζάκην. Οὗτος ὄχι μόνον δέν περιποιεῖ καμμίαν ἀπολύτως τιμήν εἰς τό Ἑλληνικόν ὄνομα, ἀλλά τοὐναντίον τραυματίζει καί προσβάλλει τό γόητρον τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ὀνόματος, ὅσον οὐδείς ποτέ ἐχθρός τό διενοήθη ἤ τό ἔπραξε. Μόνον πράκτορες τοῦ ἀθέου καί ἀντιχρίστου Κομμουνισμοῦ καί μόνον ἀποδεδειγμένοι ἐχθροί τῆς Ἑλλάδος θά ἐτόλμων νά ὑπεραμυνθοῦν τοῦ αἱρετικοῦ καί βλασφήμου Καζαντζάκη.

A. M.

THE HOLY FIRE; the story of the Fathers of the Eastern Church. By Robert Payne. Harper & Bros. New York, 1957. 313p.

The History of any nation, the history of any century, the history of any Church, is the life of the important people attached to a nation, a century or a church. Mr. Payne has presented to us in story form, the history of the Eastern Orthodox Church by recounting the lives of probably the most important people who fashioned the destiny of the Eastern Orthodox Church in its first fourteen hundred years. Names that are on the lips of many Orthodox and non-Orthodox alike, come to life as Mr. Payne recounts their lives, their writings and their teachings. Some of the better known names whose biographies are recounted are the Three Hierarchs, Athanasius, Gregory of Nyssa, John Damascene and Gregory Palamas. Christianity began in the East and grew with the zeal and power of these Fathers. Our Church bases its teachings on Tradition and the Bible and a study of the lives and writings of the Eastern Fathers is a study of Orthodox Tradition. The style and amount of biographical information given makes this book suitable for G.O.Y.A. members. This book is another example of reawakened interest in the East.

Byzantium: Greatness and Decline by Charles Diehl, translated from the French by Naomi Walford with an introduction and Bibliography by Peter Charanis. New Brunswick, N. J. Rutgers University Press, 1957. 366p

The Byzantine Empire lasted for a thousand years and in that period made an imprint in the history of mankind and contributed tremendously to the advancement of civilization. Much has been written about Byzantine contributions to civilization but it has been only in the past ten years that interest has increased to a point where the true greatness of everything Byzantine has been made known to the world. Professor Peter Charanis of Rutgers University has become the General Editor of the Rutgers Byzantine Series and will make works of lasting value available into English translations. Diehl's work is considered a "must" as an introduction to Byzantine culture. Of special interest to the reviewer was the Fourth Part or Book which deals with the contributions Byzantium made to the world. We are too prone to speak only of Classical Greece when we speak of the Heritage of Greece. That section alone will make many realize that the Hellenes of Byzantium were the descendants of the Hellenes of Ancient Greece in more ways than one.

Professor Charanis has added a fifty seven page list of books dealing with Byzantine History and Culture for anyone who wishes to study further. We are looking forward to the forthcoming books of the Rutgers Byzantine Series.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Σύναξις Ἱερέων

Πεντήκοντα περίπου ἱερεῖς τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς περφερείας συνῆλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῇ προσκλήσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὑπό τήν προεδρείαν αὐτοῦ τῇ 21ῃ Φεβρουαρίου συνεμελέτησαν τά θέματα τῆς νηστείας, τῆς προσευχῆς καί τῆς ἐξομολογήσεως ἐπί τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τό στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, τήν ἁγίαν καί μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Ἐπί ἑνός ἑκάστου θέματος ἀνεγνώσθη εἰσήγησις καί ἐπηκολούθει συζήτησις, εἰς τό τέλος δέ τῆς συζητήσεως ἀνακεφαλαίωσις τῶν σπουδαιοτέρων σημείων τοῦ συζητηθέντος θέματος.

Ἐπί τοῦ θέματος τῆς νηστείας εἰσηγητής ὑπῆρξεν ὁ Αἰδ. Γ. Παπαδέας, ἱερατικός Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Χέμπστεντ. Ἐπί τοῦ θέματος τῆς προσευχῆς εἰσηγητής ἦτο ὁ Αἰδ. Ἰωάννης Ποῦλος Ἱερατικός Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος Ν. Ὑόρκης καί ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἐξομολογήσεως εἰσηγητής ὑπῆρξεν ὁ Αἰδ. Δημήτρ. Φράγκος Ἱερατικός Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου Ἀστορίας.

Αἱ συζητήσεις ὑπῆρξαν λίαν ἐνδιαφέρουσαι, συμμετέσχον δέ εἰς αὐτάς ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες Ἱερεῖς, οἵτινες ἀπῆλθον ἐνισχυμένοι διά τήν ἔκτακτον προσπάθειαν, τήν ὁποίαν πρόκειται νά καταβάλουν κατά τήν ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, πρός καλλιέργειαν μεταξύ τῶν Χριστιανῶν τῆς ἀπαραιτήτου ἐσωτερικῆς ἤ πνευματικῆς ζωῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ Χριστιανισμός μας εἶναι χαλκός ἠχῶν καί ἀλαλάζον κύμβαλον.

Ἄλλαι Εἰδήσεις

—Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς προτρέπονται οἱ Ἱερατικοί Προϊστάμενοι καί τά Διοικητικά Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων, ὅπως ἐνεργήσουν ἀμέσως καί δραστηρίως ἵνα σταλοῦν γράμματα καί τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας πρός τούς Βουλευτάς καί Γερουσιαστάς τῆς Πολιτείας των καί ἄλλας προσωπικότητας ἵνα καταψηφισθοῦν τά ὑπ' ἀριθ. H. R. 62 καί H. R. 63 νομοσχέδια, τά ὁποῖα πρό τινος καιροῦ ὑπεβλήθησαν εἰς τήν Ὁμοσπονδιακήν Βουλήν τῶν Ἀντιπροσώπων ὑπό τοῦ Βουλευτοῦ Τέξας κ. Oline E. Teague, Chairman of the House Veterans Affairs Committee. Διά τῶν Νομοσχεδίων τούτων ἐπιζητεῖται ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως ἐκ τοῦ ταμείου Παλαιῶν Πολεμιστῶν ἀπό ὅλους τούς Παλαιούς πολεμιστάς, πού ζοῦν ἐκτός τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Χωρίς ἀμφιβολία ἡ ἐπιψήφισις τῶν Νομοσχεδίων τούτων θά πλήξῃ καιρίως τούς συμπαθεῖς Ἑλληνοαμερικανούς παλαιούς πολεμιστάς, πού διά τῆς συντάξεώς των ζοῦν εἰς τήν Γενέτειραν.

—Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή συνεχίζει τάς προσπαθείας της διά τήν τελικήν ρύθμισιν μετά τῶν ἐν Ἑλλάδι Κρατικῶν Ἀρχῶν τοῦ προβλήματος τῆς υἱοθετήσεως Ἑλληνοπαίδων ὑπό ἀλλοδόξων.

—Δι' ἐνεργειῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρόκειται νά διορισθῇ εἰς τήν ἐν Μεξικῷ Ἑλληνικήν Κοινότητα ὁ ἐξ Ἑλλάδος ἱερεύς Κωνστ. Παπαδόπουλος.

—Ἀναμένεται ἡ ἔκθεσις τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ, ὅστις ἐπεσκέφθη τελευταίως τούς ἐν Βενεζουέλα χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας μας.

—Ἀπεστάλη εἰς τάς Κοινότητας δωρεάν ὑπό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τονισμένον εἰς Βυζαντινήν μουσικήν τό θεσπέσιον τροπάριον τῆς Κασσιανῆς: «Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις . . .» πρός χρῆσιν τῶν χορῳδιῶν.

—Τήν 17ην Μαρτίου εἰς τό Town Hall τῆς Νέας Ὑόρκης θά δοθῇ ὑπό τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Συναυλία ὑπέρ τῶν Σχολείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τά ὁποῖα ὑπέστησαν βλάβας ὑπό τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου τήν 6ην πρός τήν 7ην Σεπτεμβρίου 1955. Ἡ Συναυλία τελεῖ ὑπό τήν Αἰγίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἀπεστάλησαν ὁδηγίαι, ὡς καί κατάλληλον ὑλικόν διά τήν ὀργάνωσιν τῶν σχολικῶν ἑορτῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου.

—Ἐπί τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἐστάλησαν ὁδηγίαι εἰς ὅλα τά μέλη τῆς G.O.Y.A., ὅπως οἱ μεταξύ τούτων ἐκπαιδευτικοί καί οἱ εἰδικώτερον ἀσχολούμενοι μέ τά γράμματα ἐνδιαφερθοῦν διά τήν ἐξεύρευσιν καί συγκέντρωσιν ὅλων τῶν στοιχείων, πού εὑρίσκονται εἰς τά ἀρχεῖα τῶν Πολιτειῶν, τῶν Κολλεγίων κ.τ.λ. καί πού ἐπιμαρτυροῦν τάς φιλελληνικάς ἐκδηλώσεις τῆς Ἀμερικῆς κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ὑπέρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

—Κατηρτίσθησαν εἰς τάς διαφόρους Ἐπισκοπικάς Περιφερείας τά ἐπισκοπικά Ἐκπαιδευτικά Συμβούλια, ἔργον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ μελέτη τῶν τοπικῶν ἐκπαιδευτικῶν προβλημάτων καί ἡ κατά τό δυνατόν ἐπίλυσις τούτων, συμφώνως πρός τάς ἀποφάσεις τῆς τελευταίας Κληρικολαϊκῆς.

—Προωθεῖται ἀποτελεσματικῶς ἡ προσπάθεια διά τήν ἵδρυσιν Νηπιαγωγείων καί Ἡμερησίων Σχολείων. Κατά τά ἁρμοδίως ἀποφασισθέντα, τό παρά τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἐκπαιδευτικόν Ταμεῖον θέτει ἀμέσως εἰς τήν διάθεσιν τῶν κοινοτήτων ἐκείνων, πού ἔχουν προχωρήσει εἰς τήν ἐργασίαν διά τήν ἵδρυσιν ἡμερ. σχολείων, τό ποσόν τῶν πέντε χιλιάδων.

—Κατηρτίσθη τελικῶς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Συντάξεως καί Ἀλληλοβοηθείας τῶν Ἐκπαιδευτικῶν τῆς Ἑλλην. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἀντίγραφα τούτων ἐστάλησαν πρός τούς ἐνδιαφερομένους διά τήν διατύπωσιν συμπληρωματικῶν ἀπόψεων. Τό μέχρι τοῦδε καταβαλλόμενον κατ' ἔτος ποσόν διά συντάξεις ἀνέρχεται εἰς 6 περίπου χιλιάδας.

—Συνιστᾶται εἰς τούς ἁρμοδίους εἰς ἑκάστην κοινότητα καί ἰδιαιτέρως εἰς τούς ἐκπαιδευτικούς καί τούς λοιπούς δανοουμένους, ὅπως ὀργα-

υν διαλέξεις σχετικάς μέ τό ἔρ-
τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Διονυσίου
μοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπλη-
ως αἰῶνος ἀπό τοῦ θανάτου του.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

αί ἑορταί ἐπί τῇ συμπληρώσει
σαετίας ἀπό τῆς ἱδρύσεως τῆς
ογικῆς μας Σχολῆς ἤρχισαν ἐ-
μως διά Κονσέρτου, τό ὁποῖον
η εἰς τό Auditorium τοῦ Hunter
ge τό Σάββατον, Μαρτίου 2, καί
8:30 μ. μ. Τό Κονσέρτο ἐδόθη
τήν ἐκ 35 φοιτητῶν καλῶς ὠρ-
μένην χορῳδίαν τῆς Σχολῆς,
ὁποίαν ἐπιτυχῶς διευθύνει ὁ κ.
τος Βρυωνίδης. Τό πρόγραμμα
λάμβανε Ἐκκλησιαστικούς Ὕμ-
καί Ἑλληνικά Δημοτικά τρα-
ια. Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν θαυ-
α. Ὁ πλοῦτος καί ἡ ὡραιότη-
τῆς μουσικῆς μας παραδόσεως
ξένησαν μεγάλην ἐντύπωσιν καί
τούς Ἀμερικανούς φίλους μας.
Κονσέρτο παρηκολούθησεν ὁ Σε-
ιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, Ὁ Θεο-
στατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ.
ναγόρας, Σχολάρχης τῆς Θεο-
κῆς Σχολῆς, ὁ Θεοφιλέστατος
σκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμα-
στελέχη τοῦ ὠργανωμένου Ἑλ-
σμοῦ καί πλῆθος κόσμου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου
γίνει τελευταίως ἀντικείμενον
κινητικῶν ἐκδηλώσεων.

διάχυτος αὐτή συμπάθεια πρός
ἔργον τῆς Ἀκαδημίας ἀντανα-
ται εἰς ὡρισμένας χαρακτηριστι-
ἐκδηλώσεις καί ἐνεργείας ὑπέρ
Ἱδρύματος ἐκ μέρους ὁμάδων
ἀτόμων, αἱ ὁποῖαι πρόκεινται
παραδείγματα μιμήσεως καί θά
εὐκταῖον νά γενικευθοῦν.
ερικαί ἀπό τάς χαρακτηριστικάς
άς ἐκδηλώσεις εἶναι αἱ ἑξῆς:
Ἄτομα καί ὠργανωμένα τμήμα-
ήρχισαν νά θέτουν ὑπό τήν προ-
σίαν των ὀρφανά κοριτσάκια τῆς
αδημίας. Καταβάλλουν ὡρισμένον
όν κατά μῆνα ὑπό τύπον ὑποτρο-
ς εἰς τήν Ἀκαδημίαν, τούς ἀπο-
λλουν χρήσιμα δῶρα κατά τάς
άλας ἑορτάς, τά φιλοξενοῦν κατά
διακοπάς, τά θεωροῦν δικά τους
διά. Δύο χαρακτηριστικά παρα-

δείγματα εἰς τό κεφάλαιον τοῦτο εἶναι τό Φιλόπτωχον τμῆμα τῆς Κοινότητος, Houston, Texas καί ἡ Κυρία Π. Λεβέντη ἐκ Charleston, S. C.

—Ἄλλα τμήματα καί ἄτομα ἔχουν καθιερώσει ὡς ἀρχήν νά ἀποστέλλουν δωρεάς διά τάς ἀνάγκας τῶν ὀρφανῶν ἀντί ἀνθέων διά προσφιλῆ των πρόσωπα. «Τόσον ἐγώ ὅσον καί ὁ σύζυγός μου πάντοτε προτιμῶμεν νά στέλλωμεν τό ποσόν πού θά ἠθέλαμεν νά διαθέσωμεν δι' ἄνθη διά τάς ἀνάγκας τῶν ὀρφανῶν μας, ἀδιάφορον πόσον μικρόν καί ἄν εἶναι», γράφει ἡ κα. Ἀ. Βασιλειάδου ἐξ Ἀστορίας, Νέας Ὑόρκης.

—Μερικά τμήματα ἰδίως τῶν Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης ὀργανώνουν εἰδικά δεῖπνα ὑπέρ τῆς Ἀκαδημίας. "The fifty dollar check is our Chapter's charitable contribution for the Academy, raised by a Spaghetti Dinner", γράφει ἡ ταμίας τοῦ Τμήματος Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης τοῦ Norristown, Pa.

—Ἄλλα τμήματα ὀργανώνουν λαχειοφόρους ἀγοράς ὑπέρ τῆς Ἀκαδημίας. "At the time of our last Christmas party, we pledged the proceeds of the lottery were to be for the St. Basil's Orphanage. Enclosed you will find that check", γράφει ἡ Χ. Ἀποστολοπούλου, Γραμματεύς τοῦ τμήματος τοῦ Harrisburg, Penna.

—Πολλά εἶναι τά τμήματα καί τά ἄτομα, τά ὁποῖα ἀποστέλλουν εἰδικάς δωρεάς καί δῶρα διά τά κοριτσάκια τῆς Παιδικῆς Στέγης κατά τάς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Πάσχα. Εἶναι δύσκολον νά παραθέσωμεν τά ὀνόματα ὅλων. Εἰς τό σημεῖον αὐτό τό P. T. A. τοῦ New Brunswick, N. J., ἐπρωτοτύπησε εἰς τό ἑξῆς: Ἐπληροφορήθη ὅτι εἰς τό τέλος ἑκάστου μηνός γίνεται εἰδικό πάρτυ εἰς τήν Παιδικήν Στέγην τῆς Ἀκαδημίας διά τά κοριτσάκια, πού ἔχουν τά γενέθλια ἤ τήν ὀνομαστκήν των ἑορτήν κατά τήν διάρκειαν τοῦ μηνός. Ἐζήτησε ἀπό τό Γραφεῖον τῆς Ἀκαδημίας κατάλογον τῶν παιδιῶν μέ τήν χρονολογίαν τῆς γεννήσεως των καί τά sizes των καί εἰς τό τέλος ἑκάστου μηνός ἀποστέλλει ὡραιότατα χρήσιμα δῶρα εἰς τά παιδάκια, πού ἔχουν τά γενέθλιά των κατά τόν μῆνα.

—Ὀργανώσεις καί τμήματα ζητοῦν καταλόγους τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱδρύματος καί ἐν συνεχείᾳ διεξάγουν εἰδικά drives μεταξύ τῶν μελῶν των διά τήν κάλυψιν ὡρισμένων ἐκ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Κατά τόν τρόπον αὐτόν μέ πρωτοβουλίαν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου καί δωρητάς διάφορα Φιλόπτωχα Τμήματα, τοπικάς ὀργανώσεις καί ἄτομα ἐδημιουργήθησαν αἴθουσαι ψυχαγωγίας διά τάς μαθητρίας τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καί τοῦ Junior High School, ἐπιπλώθησαν τά δωμάτια κοιτωνισμοῦ τῆς Παιδικῆς Στέγης, ἐπιπλώθησαν αἱ αἴθουσαι διδασκαλίας, ἐπλουτίσθη ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου μέ ἑκατοντάδας χρησίμων νέων βιβλίων, μέ διδακτικά films καί ἐποπτικά μέσα, ἔγινε τό play ground τῶν παιδιῶν καί ἐπλουτίσθη με recreational equipment καί γενικῶς

Ὁ Αἰδεσιμ. Δημ. Κωνσταντέλος, Ἱερατικός Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος PERTH AMBOY, N. J., ὁ Χοράρχη κ. Γ. Παπαβασιλείου καί τά μέλη τῆς Χορῳδίας.

ἐκαλύφθη ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀναγκῶν τῆς Παιδικῆς Στέγης τοῦ Ἱδρύματος.

Τά ἀνωτέρω εἶναι ὀλίγαι μόνον χαρακτηριστικαί ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ὀργανώσεων καί τῶν ὁμογενῶν μας ὑπέρ τοῦ ἱεροῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ Ἐφορεία καί ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἱδρύματος ἐκφράζουν τάς θερμάς των εὐχαριστίας εἰς τήν στρατιάν τῶν φίλων τῆς Ἀκαδημίας μέ τήν βεβαιότητα ὅτι αἱ εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις των θά γίνουν παράδειγμα μιμήσεως εἰς μεγαλυτέρους κύκλους ὁμογενῶν.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

Perth Amboy, N. J. Μέ εὐχαρίστησιν πληροφορούμεθα τά περί τῆς ἁλματικῆς προόδου τῆς μικρᾶς Κοινότητος τοῦ Perth Amboy, N. J. Ἄν καί ἀποτελεῖται ἀπό μόνον 180 οἰκογενείας ἐν τούτοις ἀπέκτησεν τελευταίως ὡραιότατον Ναόν, μέ ὡραῖον Κοινοτικόν Κέντρον καί ἰδιαίτερον διαμέρισμα διά τόν Νεωκόρον. Τό κόστος τούτων ἀνῆλθεν εἰς 320,000.00 δολλάρια. Ἡ Κοινότης χρεωστεῖ σήμερον μόνον 60,000.00 δολλάρια.

Τῆς οἰκονομικῆς ὅμως προόδου προηγεῖται ἡ πνευματική πρόοδος. Τό Ἐκκλησίασμα τά τελευταῖα δύο κυρίως ἔτη ηὐξήθη κατά 75%—100%. Τό Κατηχητικόν Σχολεῖον ἀπό 25 περίπου μαθητάς ἀριθμεῖ σήμερον 80. Τό Ἑλληνικόν Σχολεῖον ἔχει 44 μαθητάς. Ἄς σημειωθῇ ὅτι τό σχολικόν ἔτος 1955—56 εἶχε 22 καί τό 1954—55 μόνον 12.

Μία σειρά ἐκπαιδευτικῶν ἐνεργειῶν ἔχει καθιερωθῇ ὑπό τοῦ ἱερέως:

α) Κατήχησις διά τήν Ἐφηβον Νεολαίαν. Γίνεται κάθε Δευτέρα. Παρακολουθοῦν τακτικά 15 περίπου μαθηταί καί μαθήτριαι.

β) Τήν Τετάρτη λειτουργεῖ ἐπιτυχῶς κύκλος μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

γ) Τό ἔτος 1955—1956 σειρά διαλέξεων, μέ ὁμιλητάς τόν ἱερέα ἤ ἐπισκέπτας, ἔλαβεν χώραν, ἐπί θεμάτων ζωτικοῦ θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος.

δ) Οἱ μαθηταί καί μαθήτριαι τοῦ Σχολείου κοινωνοῦν ἅπαξ τοῦ μηνός ἐν σώματι. Τῆς Θείας Κοινωνίας ἀκολουθεῖ πρόγευμα εἰς τήν Κοινοτικήν αἴθουσαν.

Τό ἔργον τοῦτο τελεῖ σήμερον ὑπό τήν πνευματικήν ἐπίβλεψιν καί καθοδήγησιν τοῦ δραστηρίου ἱερέως πατρός Δ. Κωνσταντέλου. Ἡ Διοίκησις

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ ΚΤΙΡΙΟΝ ΑΣΤΟΡΙΑΣ

τῆς Κοινότητος εἶναι εἰς χεῖρας ἐκλεκτῶν ὁμογενῶν. Ἡ χορῳδία διευθύνεται ὑπό τοῦ ἐκλεκτοῦ χοράρχου κ. Γεωργίου Παπαβασιλείου. Χρέη διδασκάλου ἐκτελεῖ ὁ ἱερεύς.

Τήν Κοινότητα εὐσυνειδήτως ὑπηρέτησεν ἐπί 15 ἔτη ὁ ἱερεύς Ἰωάννης Βουρνάκης.

Τό Κοινοτικόν Κέντρον Ἀστόριας

Εἰς ὀλίγας ἑβδομάδας συμπληρώνεται τό Κοινοτικόν Κέντρον τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας. Τώρα γίνεται ὁ ἐσωτερικός διάκοσμος. Ὅταν θά τελειώσῃ θά εἶναι πράγματι ἕνα ἔργον ἀξιοθαύμαστον.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ ἐπεσκέφθη τό Κέντρον τῆς Ἀστορίας τόν περασμένο Ὀκτώβριο, ὅταν δηλαδή ἡ ἐργασία δέν εἶχε ἀκόμη προχωρήσει τόσο πολύ. Καί ὅμως τότε ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξεφράσθη μέ θαυμασμόν διά τό ἔργον. Εἶπεν ἐπί λέξει ὅτι τό Κέντρον τῆς Ἀστορίας εἶναι τό μεγαλύτερο σέ ἔκτασι καί ἐπιβλητικώτερο ἀπό ὅλα τά ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικά κέντρα. Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος ἐχαρακτήρισε τό Κέντρον τῆς Ἀστορίας ὡς «τό παλάτι τοῦ λαοῦ», γιατί εἶναι πραγματικό παλάτι, πού κτίζεται μέ τόν ἱδρῶτα τοῦ λαοῦ μας γιά νά ἐξυπηρετήσῃ τά παιδιά μας.

Τό Κέντρον τῆς Ἀστορίας κτίζεται μέ τόν σκοπόν νά περιλάβῃ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικόν Σχολεῖον. Γι' αὐτό τό πρῶτο πάτωμα περιλαμβάνει ἐννέα αἰθούσας διδασκαλίας γραφεῖα καί ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται γιά νά λειτουργήσῃ ἕνα σχολεῖο μέ τριακόσια πενῆντα παιδιά. Γιά τήν ἐξυπηρέτησι τοῦ Σχολείου προορίζονται καί τό ὑπόγειον, ὅπου θά λειτουργήσῃ καφετήρια γιά τά παιδιά τοῦ Σχολείου.

Τό Δεύτερο πάτωμα περιλαμβάνει αἴθουσαν συγκεντρώσεων γιά χίλια καί πλέον πρόσωπα, καθώς καί εὐρύχωρες κουζίνες καί μικροτέρας αἰθούσες συνεδριάσεων. Τό τρίτο πάτωμα εἶναι Γυμναστήριο μέ ὅλες τίς ἀπαραιτήτας εὐκολίες καί ἀνέσεις.

Τό ἔργον εἶναι μέγα. Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί ἔχει προσελκύσει τήν προσοχήν καί τό ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γενετείρας μας. Δέν ὑπάρχει δέ ἀμφιβολία ὅτι θά προσελκύσῃ καί τήν ἀγάπην ὅλης τῆς Ὁμογενείας τῆς Νέας Ὑόρκης γιατί πρόκειται γιά ἔργον, πού δέν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τήν Κοινότητα τῆς Ἀστορίας ἀλλά εἰς ὅλον τόν Ἑλληνισμόν

Θερμά συγχαρητήρια γιά τό κατόρθωμα αὐτό ἀξίζουν σέ ὅλην τήν Κοινότητα. Ἰδιαιτέρως ὅμως εἰς τό Διοικ. Συμβούλιον, πού μέ ἐπί κεφαλῆς τόν ἀκούραστον Καστοριανόν Νικόλαον Δημότσην ἀγωνίζεται τώρα γιά χρόνια νά πραγματοποιήσῃ κάτι πού ἀποτελοῦσε τό ἀντικείμενον τῶν πόθων καί τῶν ὀνείρων τῶν ἐνοριτῶν τῆς Ἀστορίας.

BIRMINGHAM, ALA.

TRINITY 307 So. 19th Street
CROSS 725 No. 25th Street
E. Bouyoucas Tel. 7-4388
he Liturgy and Sunday School 10:30
–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

NGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
John Zannetos Rev. P. Kyriacos
ne Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
lay School 9:00—10:30 A.M.
k School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

HE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ne Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
lay School 9:00—10.00 A.M.
k School 3:00—5:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

A CHURCH SERVICES LISTING
is a sound investment in the
promotion of church attendance.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑ

ΤΑΣ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑΣ ΣΥΝΔΡΙΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ ΜΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Διαθέτομεν τὰς καλλιτέρας ταινίας
μὲ τὰς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε:

GRECIAN FILM CENTER
147 West 42nd Street
Suite 621
New York 36, N. Y.

Τηλεφωνήσατε: LOngacre 4-1871

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν,

- Προσφέρετε τὴν καλλιτέραν ψυχαγωγίαν.
- Ἐξασφαλίζετε καλὸν εἰσόδημα.
- Βοηθεῖτε τὴν διάδοσιν τῆς Γλώσσης μας.
- Βοηθεῖτε τοὺς νέους νὰ γνωρίσουν καὶ ἀγαπήσουν τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῶν πατέρων των.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS
2221 UTICA AVENUE
BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

WE EXECUTE ORDERS BY MAIL
— WHEREVER YOU ARE —